

proiectul Alpinet,
revista Invitație în Carpați
anul 10 / nr. 63-66, serie nouă
august 2006

ghid montan

BUCEGI

volum 3



www.alpinet.org

volum 1, 27 pagini
volum 2, 43 pagini
volum 3, 57 pagini
volum 4, 37 pagini

copiază gratuit
toate numerele și ghidurile
revistei *Invitație în Carpați*
de la <http://iic.alpinet.org>



**Toate
numerele
revistei
se pot printa
pentru a fi
luate la drum.**

Uită-te zilnic pe
www.alpinet.org,
ghidul tău montan.
Zilnic sunt
multe informații
și imagini noi.

Înscrie-te pe **lista alpinet2k.**

Primești zilnic, gratuit, noi știri de la munte,
de la cei care umblă pe munte.

informații: www.alpinet.org, iic@alpinet.org

nr. 63-66, august 2006

Munții Bucegi, 4 volume

I

Trasee și poteci	pag. 3-22
Bibliografie montană	pag. 26-27

II

Versantul estic al Bucegilor	pag. 3-24
Platoul Bucegilor	pag. 25-41

III

Nordul Bucegilor	pag. 3-55
------------------------	-----------

IV

Versantul de vest al Bucegilor	pag. 3-19
Valea Ialomiței	pag. 20-35

Harta masivului,
9 pagini format coală de scris, în volumele 1-4

coperta 1 / first cover
Arcada din Muntele Scara. /
The portal from Scara Mountain.
foto: Ică Giurgiu (București)

Respectă natura !

Lasă doar urmele pașilor.

Ia numai fotografii.

Ucide doar timp.

Editor:



ISSN 1841 - 7957

redactor, tehoredactor:

Ică Giurgiu (iic@alpinet.org, 683.51.03)

layout: Ică Giurgiu, Daniel Verniș, Nicolae Herăscu

bannere: Ionuț Nechita

© Reproducerea oricărui material din revistă, în scopuri
comerciale, nu este permisă. Materialele angajează în general
doar responsabilitatea autorilor.

publicitate: iic@alpinet.org

Bucegii în imagini - nordul masivului

explicațiile fotografiilor și de pe fotografii:
Ică Giurgiu, împreună cu autorii imaginilor



4100 Suntem imediat la nord de Muntele Coștila; Platoul Bucegilor se termină și începe sectorul nordic al masivului (traseu 35). Vedem - deasupra versantului stâng geografic al Văii Cerbului - Colții Morarului (ei se află și deasupra versantului drept al Văii Moraru).

fotografii: Ică Giurgiu

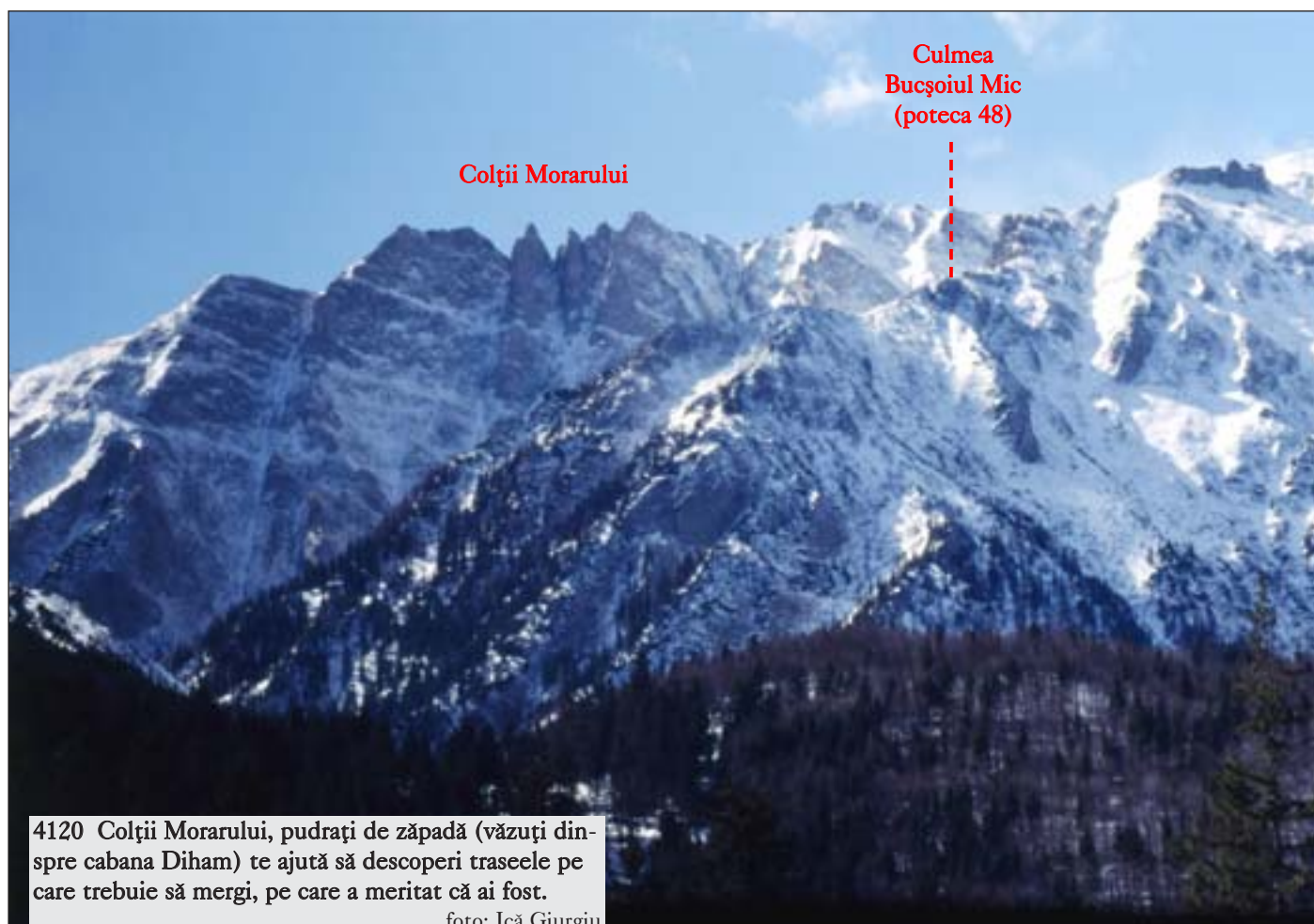


4110 Fața dinspre Valea Morarului a Colților Morarului; vedere de la cabana Diham.



4115 Sunt multe locuri în Bucegi care te bucură prin înfățișarea din fiecare anotimp. Colții Morarului, priviți din nou de la nord de Muntele Coștila (traseu 35).

foto: Marian Radu (Brașov)



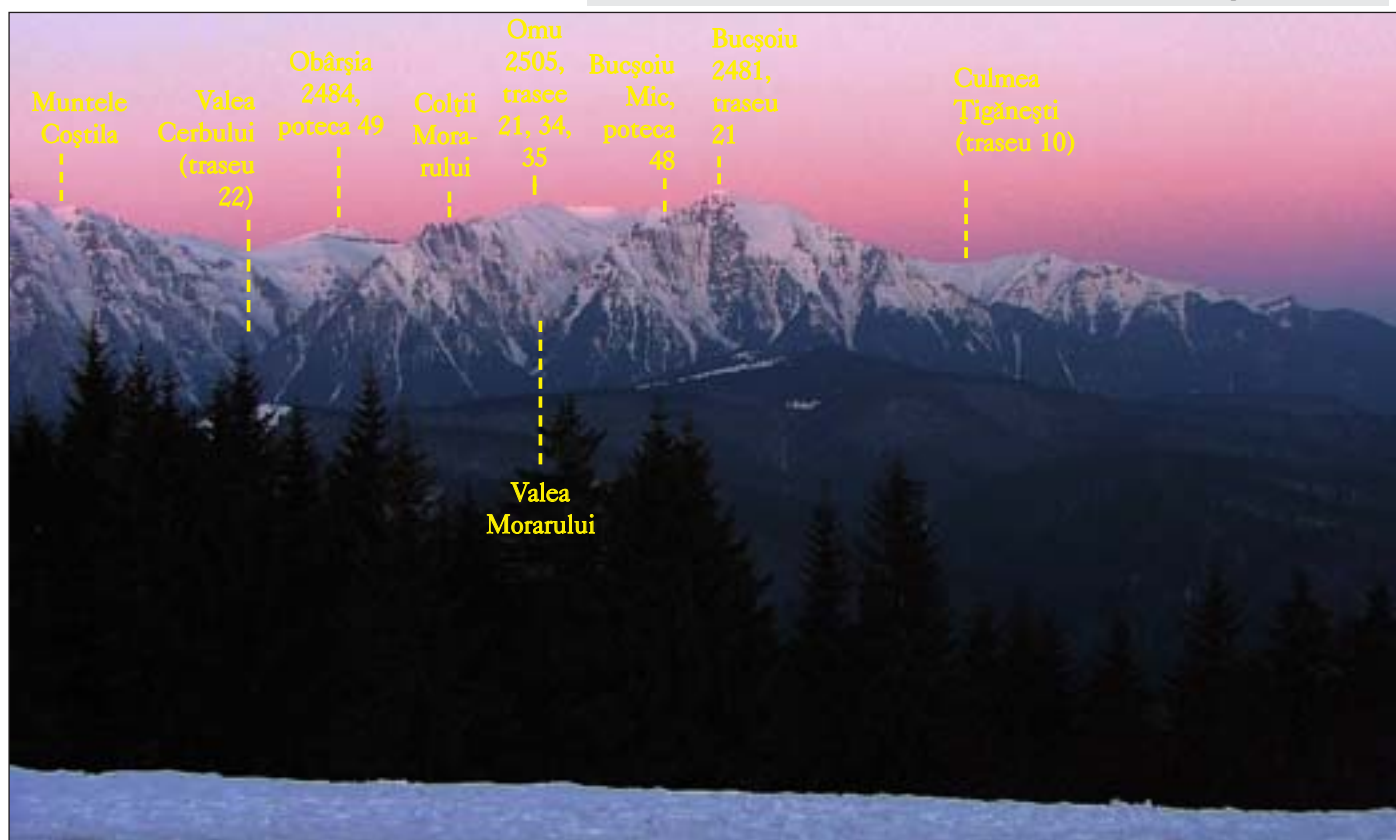
4120 Colții Morarului, pudrați de zăpadă (văzuți din-spre cabana Diham) te ajută să descoperi traseele pe care trebuie să mergi, pe care a meritat că ai fost.

foto: Ică Giurgiu



4130 Colții Morarului, văzuți de pe Brâna Mare a Morarului.
foto: Andrei Panaiotu (București)

4140 La răsărit de soare, de la Clăbucet Plecare (Munții Predealului).
foto: Eduard Despinoiu (Brașov)



4150 Când am trecut de Muntele Obârșia (traseu 35), limita nordică a Platoului Bucegilor, ajungem în Șaua Văii Cerbului (unde iarna pot fi condiții dificile de înaintare: gheață, vânt puternic, ceață) (la dreapta ei începe Valea Cerbului, cu traseu spre Bușteni; la stânga este obârșia Văii Ialomița, cu traseu spre cabana Padina).

În primul plan al imaginii, interesante forme pe conglomerate. În ultimul plan, Vf. Găvanele, calcaros (dincolo de el este Valea Gaura): perimetrul din jurul său este un amestec de roci, de unde aspect divers, ruiniform.

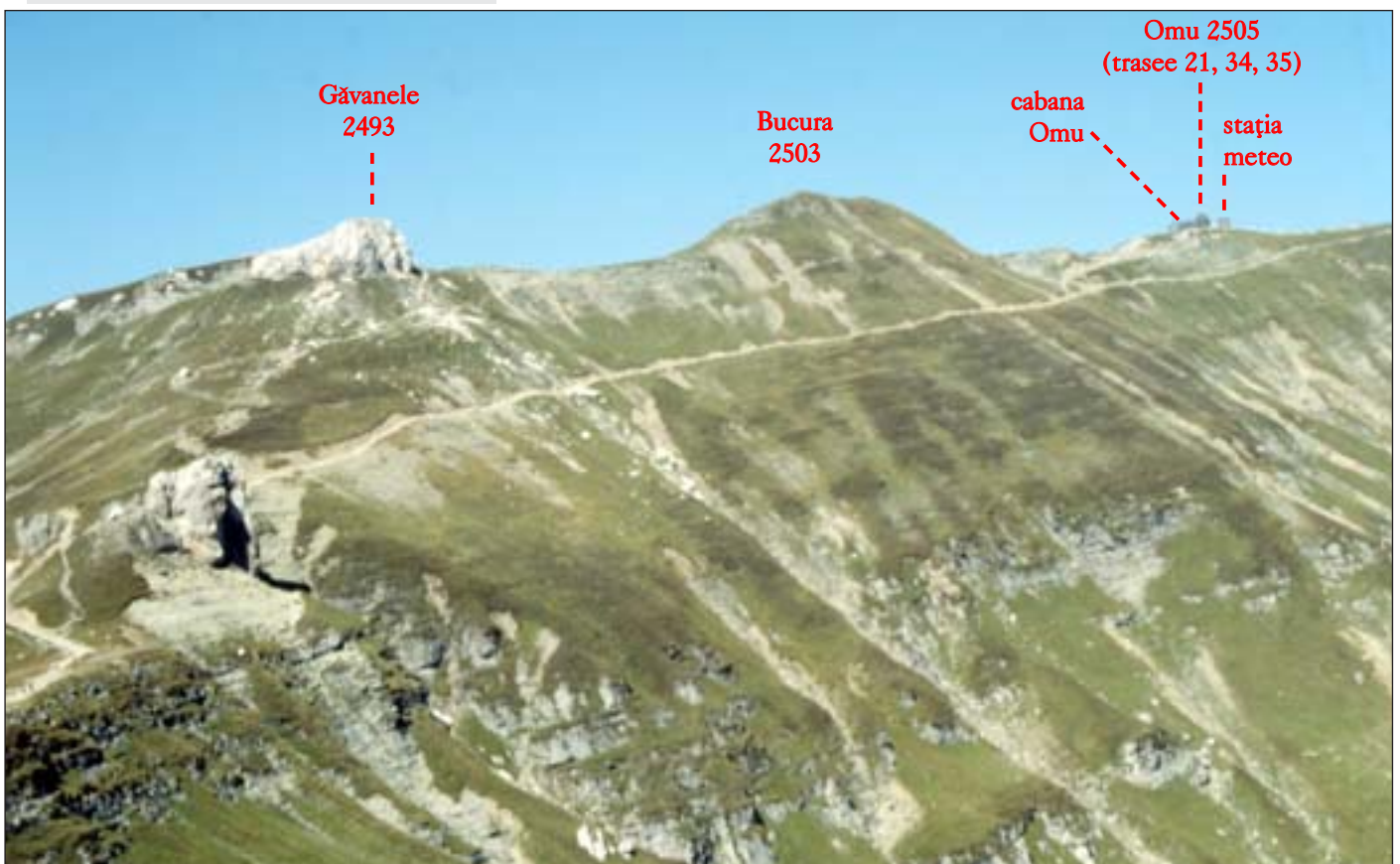
foto: Ică Giurgiu



Șaua Văii
Cerbului

4155 Poteca-drum ce vine de la cabanele Babele și Padina, pe porțiunea ei cea mai înaltă spre piscul Bucegilor. Pe timp de iarnă, ca să evităm pericolul avalanșelor, este mai bine să urmăm linia crestei.

foto: Ică Giurgiu



Găvanele
2493

Bucura
2503

Omu 2505
(trasee 21, 34, 35)

cabana
Omu

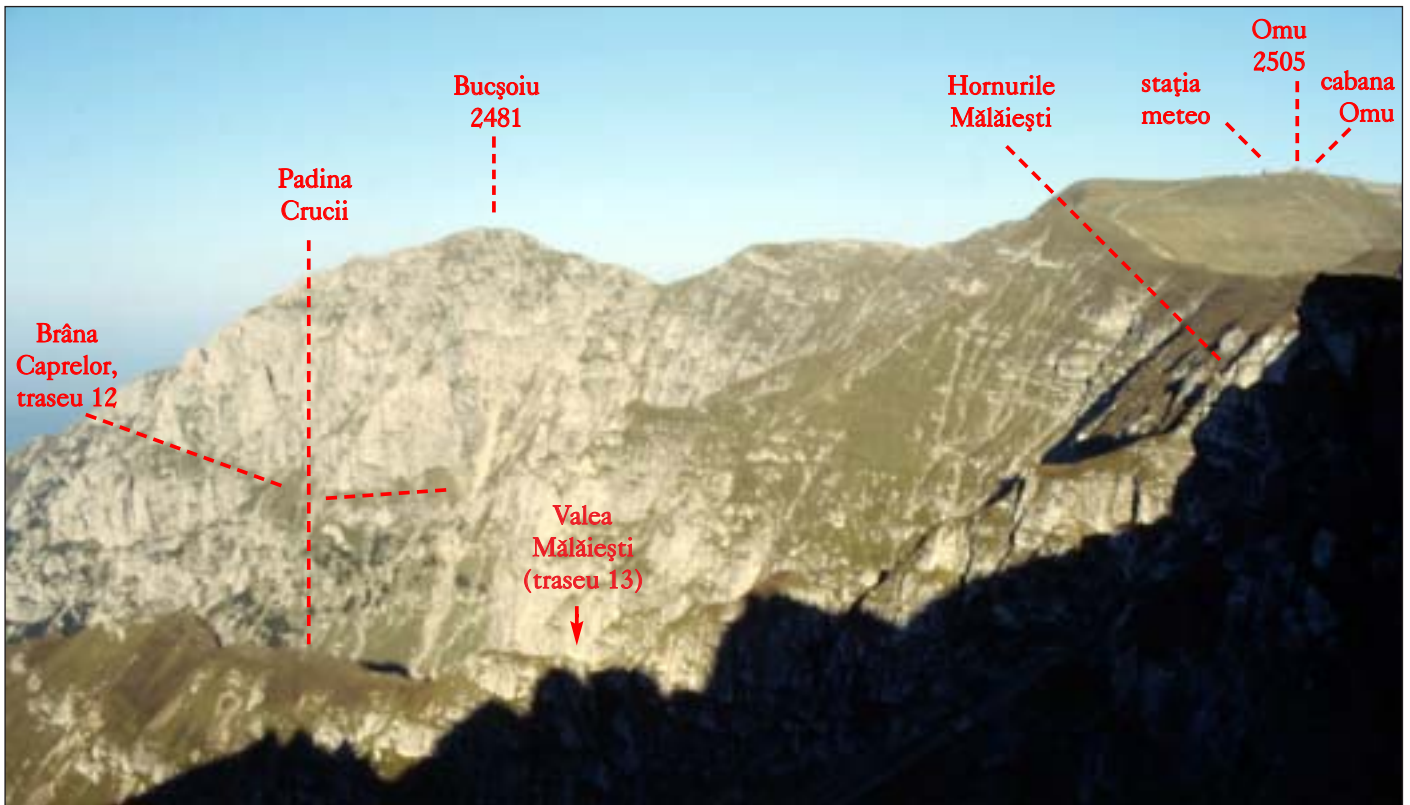
stația
meteo



4190, 4200 Cabana și Vf. Omul
(2505 m; trasee 21, 34, 35).

foto: Paul Ionescu (Arad) (sus),
Marian Radu (jos)





4240 Între Vârfurile Bucșoiu și Omu (traseu 21), pe vreme bună, poteca turistică ne ajută să descoperim diversitatea de frumuseți a zonei înconjurătoare.

foto: Ică Giurgiu

4250 Omu - Bucșoiu (traseu 21): spre dreapta, abrupturile dinspre Valea Morarului. Spre stânga din Bucșoiu este Valea Mălăiești.

foto: Andrei Panaiotu (București)





4260 Buceșoiu, văzut dinspre cabana Diham. TT - fața pe care coboară traseul 21, spre cabana Poiana Izvoarelor.

foto: Ică Giurgiu

4270 Buceșoiu, iarna.

foto: Ică Giurgiu



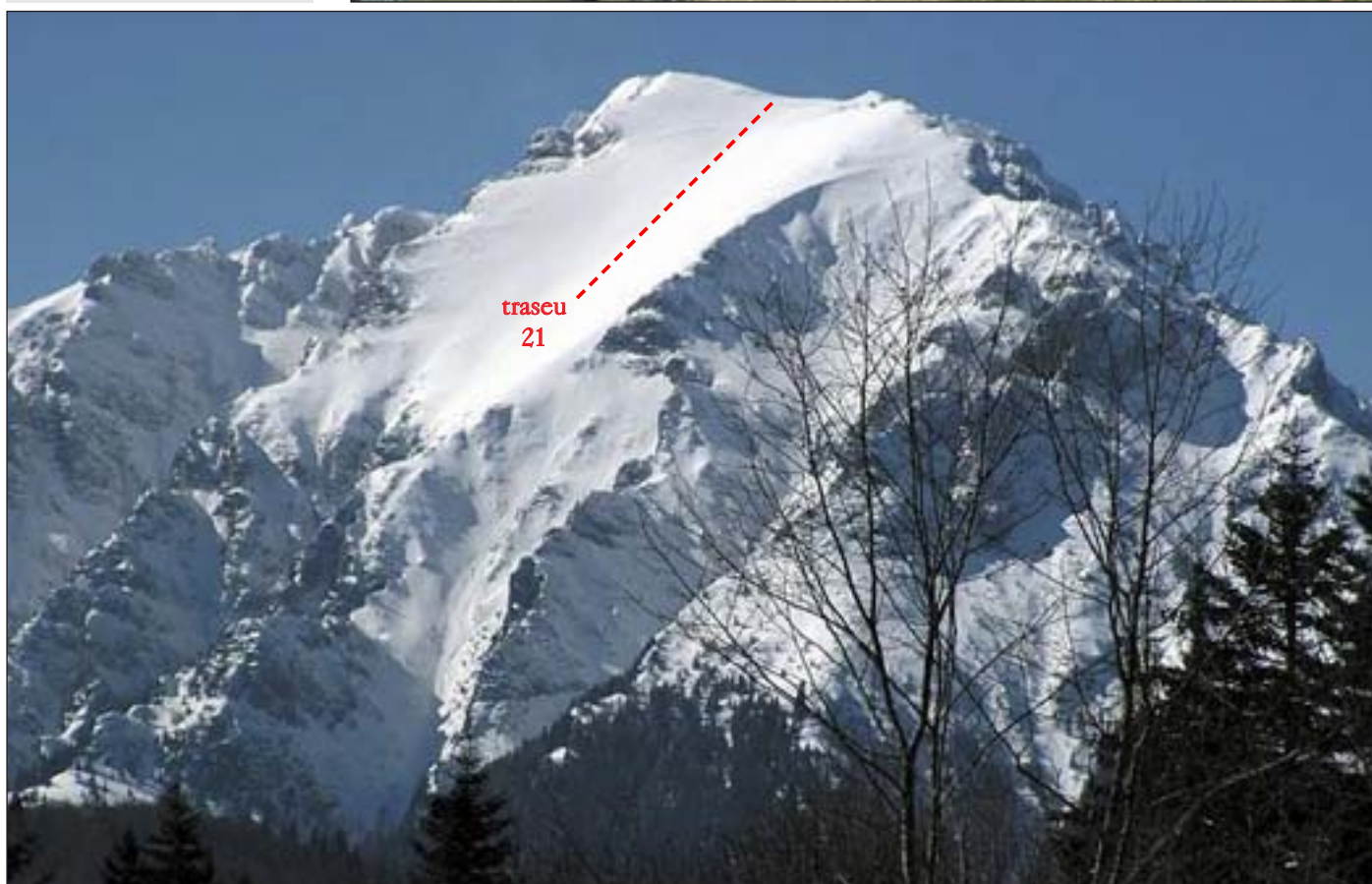
4275 Valea superioară a Morarului, între Munții Moraru (stânga) și Bucșoiu Mic (dreapta).

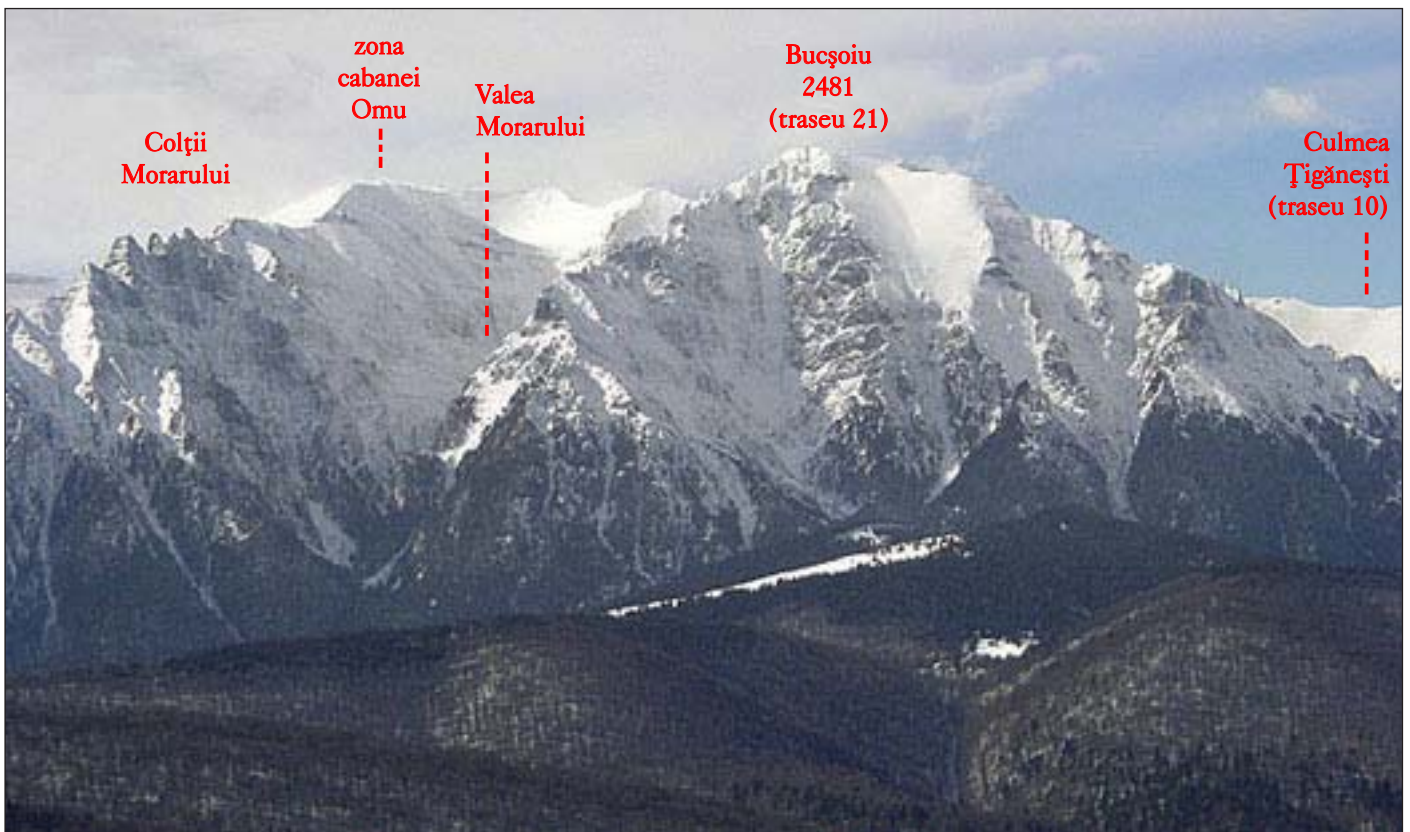
foto: Ică Giurgiu, Costel Roman



4280 Bucșoiu, abruptul estic, cu traseul turistic 21: iarna, pericol de avalanșă.

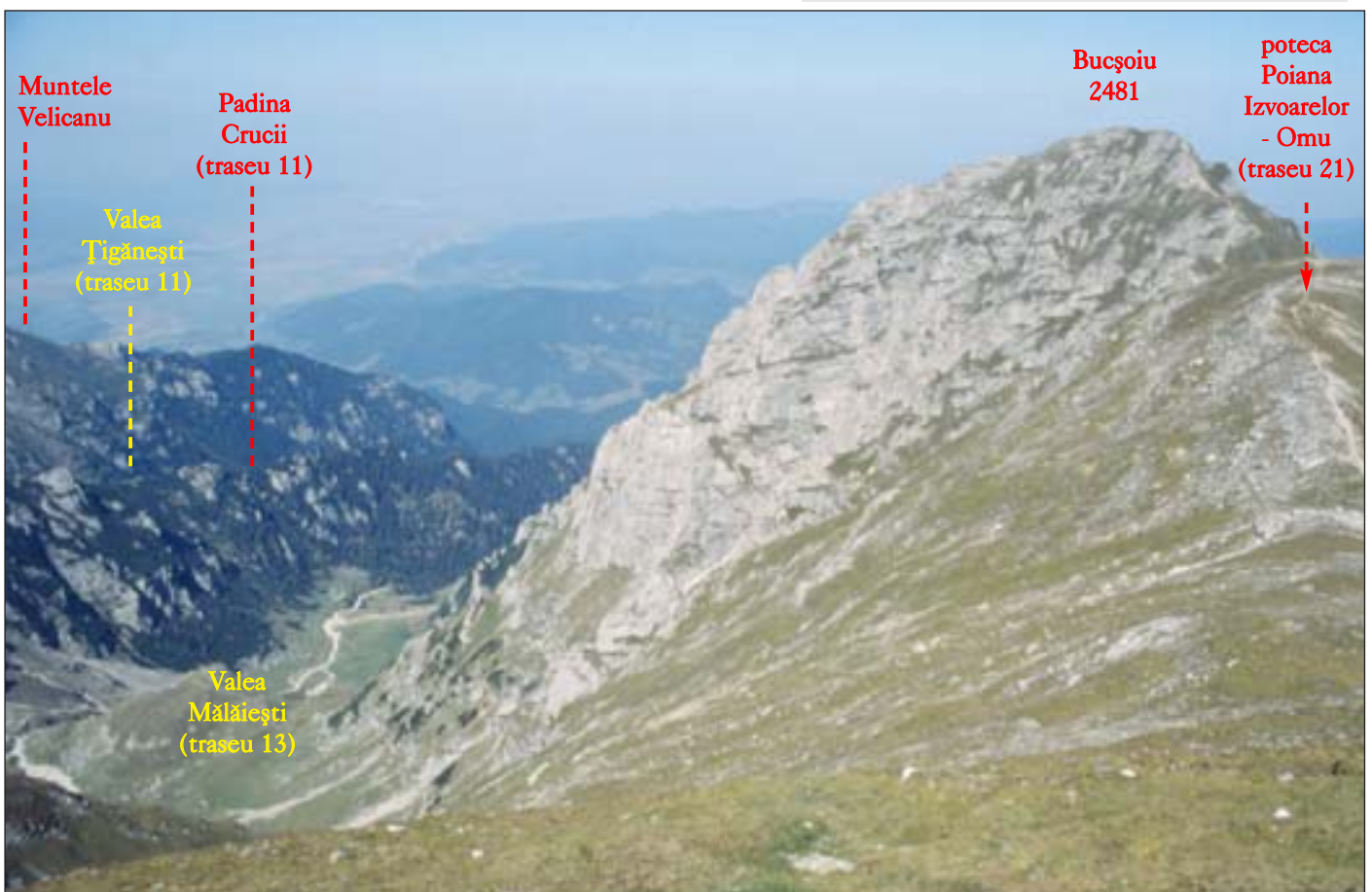
foto: Emi Cristea (Brașov)

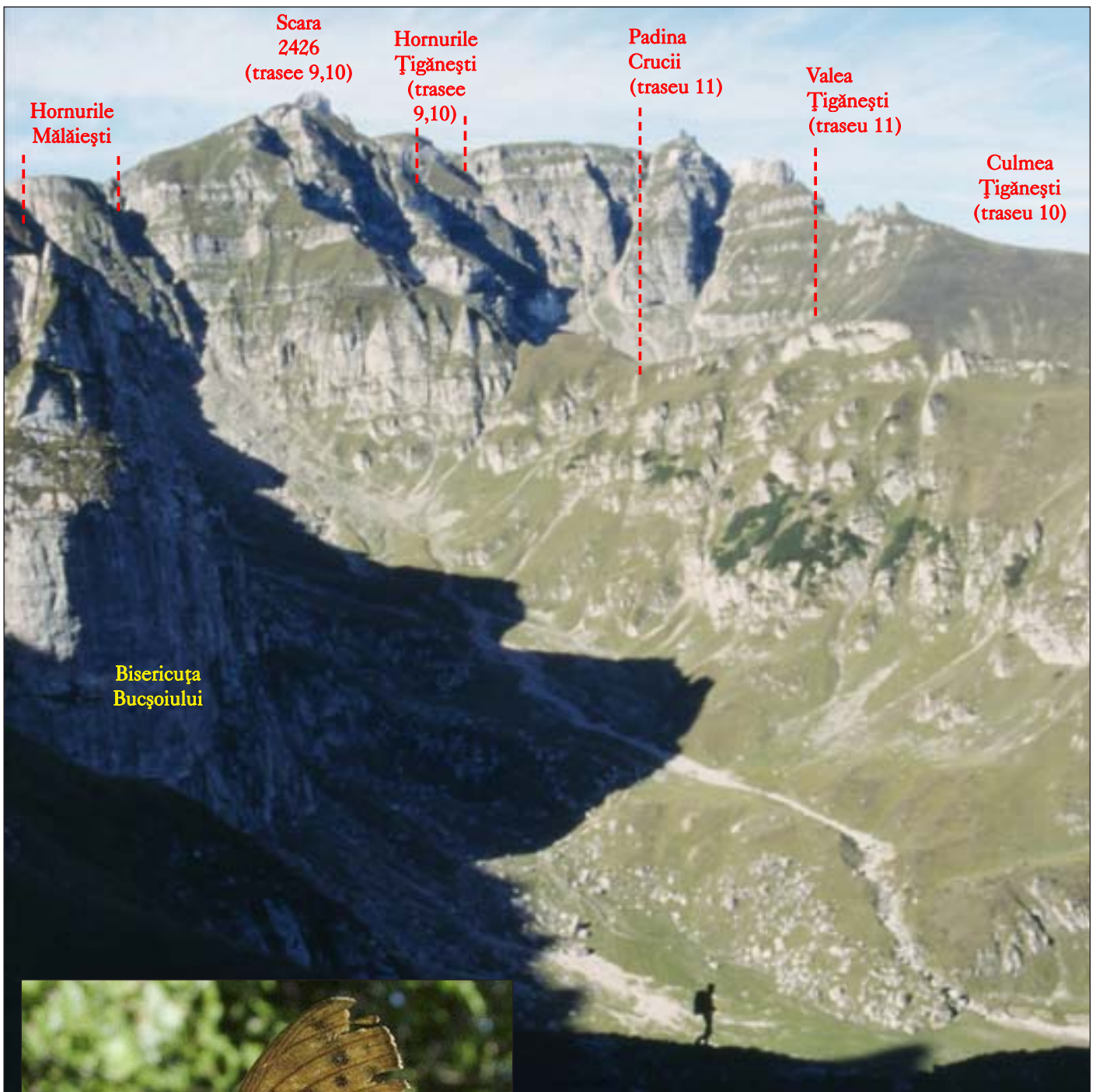




4290 Vedere de la Clăbucet Plecare (Munții Predealului).
foto: Alexandru Maftci

4320 Bucșoiu, abrupțul dinspre Valea Mălăiești.
foto: Ică Giurgiu





4325 De pe poteca turistică ce încinge partea vestică a Bucșoiului (Brâna Caprelor, traseu 12) vedem fundul căldării glaciare Mălăiești (traseu 13).

foto: Ică Giurgiu, Dan Pleșa

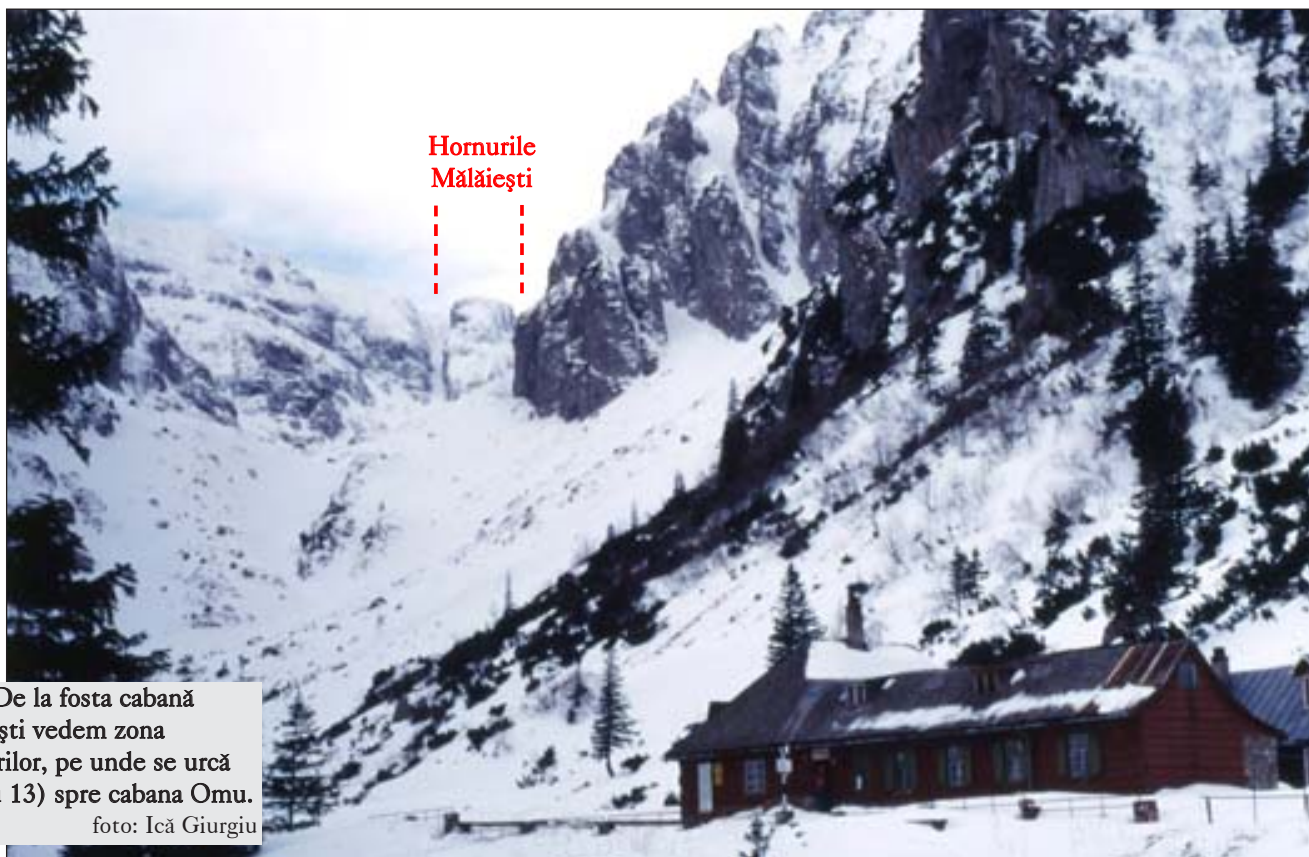
4330 Fluture la refugiul Mălăiești (traseu 13).

foto: Valeriu Rotaru



4331 De pe poteca turistică ce încinge partea vestică a Bucșoiului (Brâna Caprelor, traseu 12) vedem fosta cabană Mălăiești (dreapta) și refugiul Salvamont (stânga). O potecă marcată urcă rapid pe Padina Crucii, de unde pătrundem în bazinul Țigănești.

foto: Ică Giurgiu

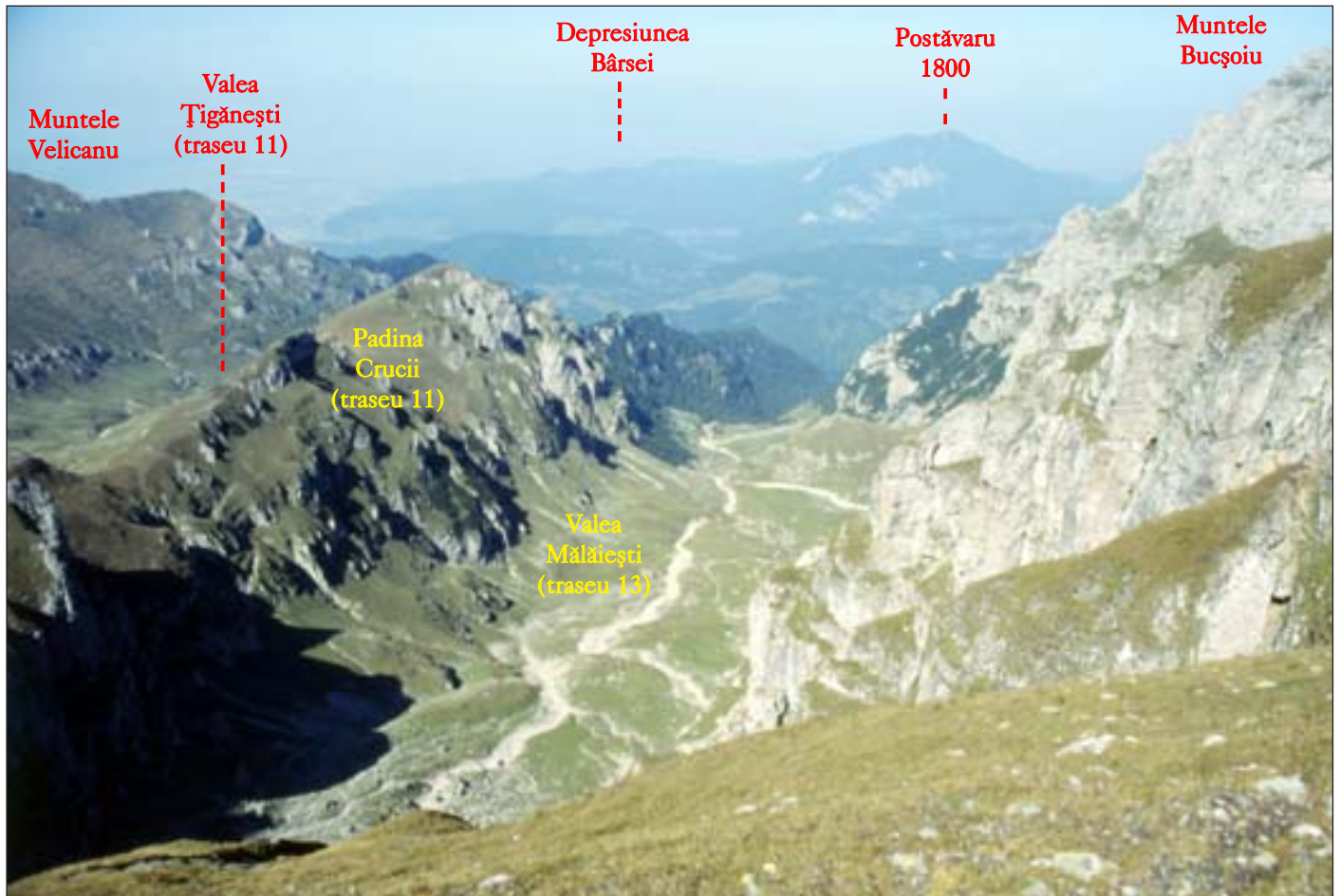


4333 De la fosta cabană Mălăiești vedem zona Hornurilor, pe unde se urcă (traseu 13) spre cabana Omu.
foto: Ică Giurgiu



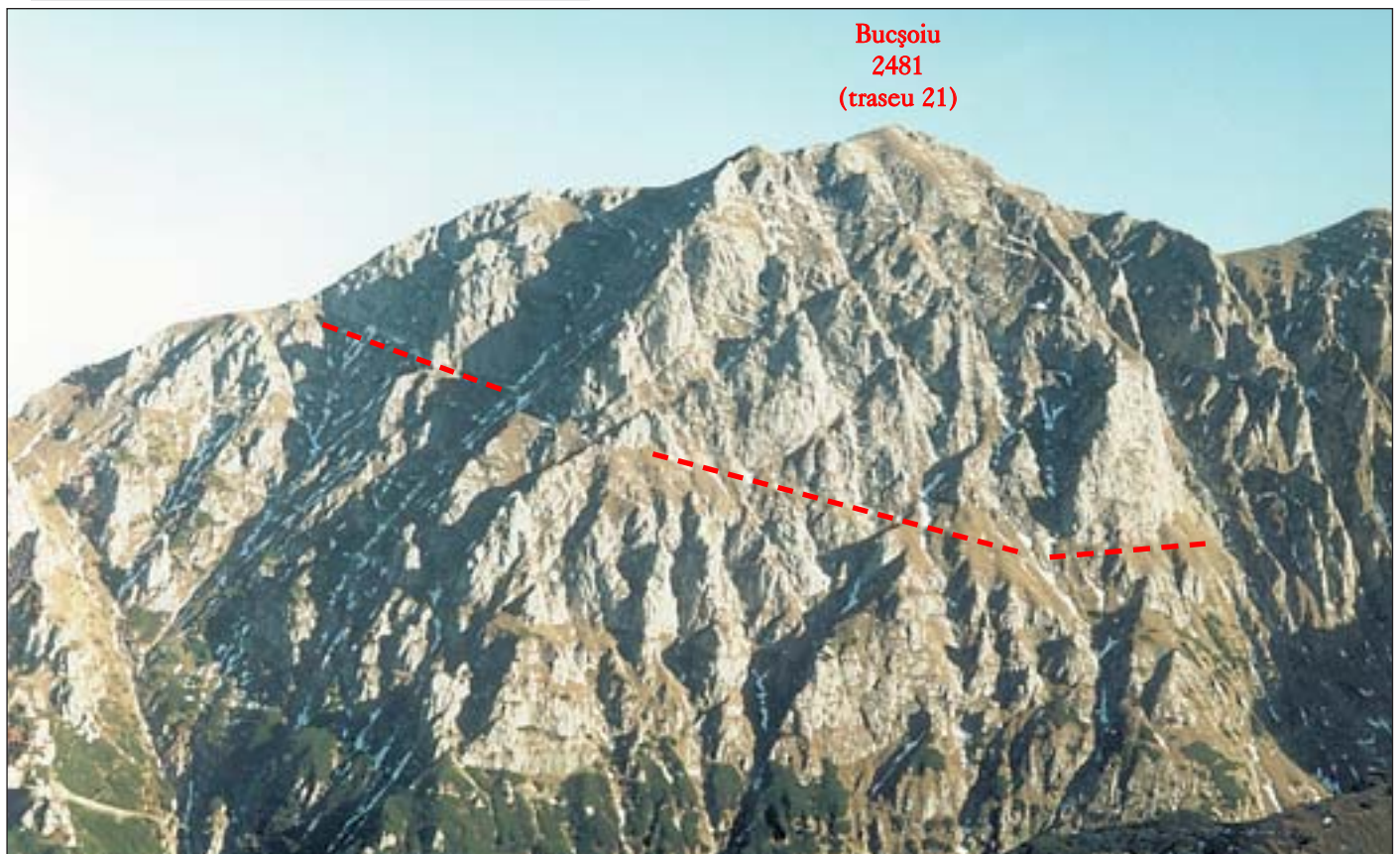
4336 Hornurile Mălăiești, văzute din poiana de unde pleacă spre stânga poteca pe Brâna Caprelor (traseu 12): par abrupte, dar sunt ușor de urcat sau coborât; traseul turistic 13 merge pe cel din dreapta.

foto: Ică Giurgiu, Gabriel Miclăuș



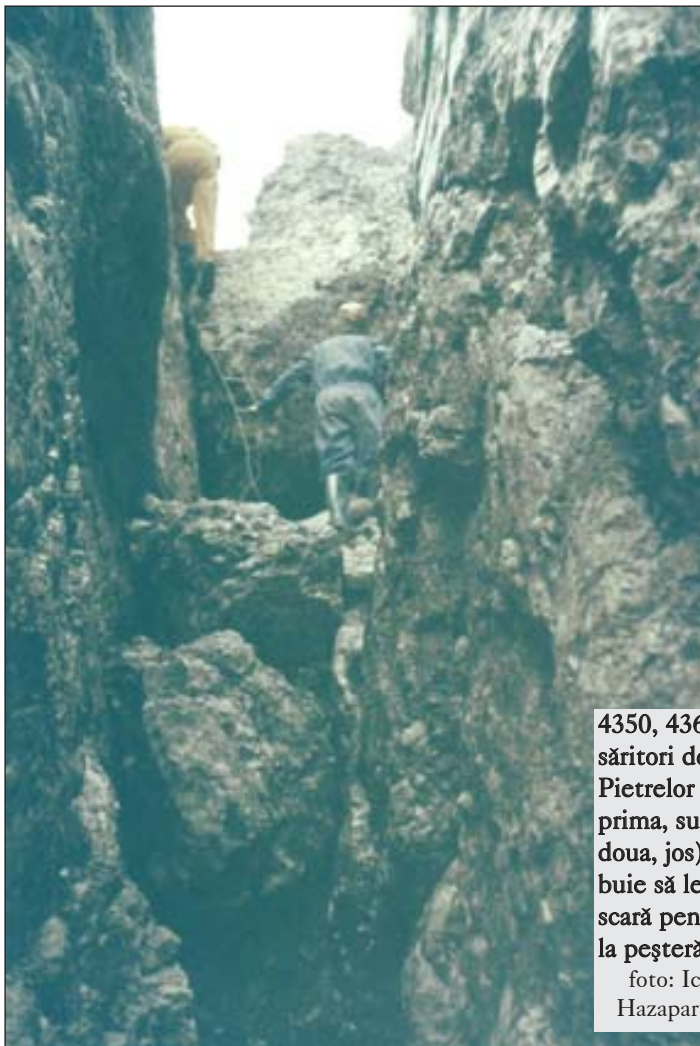
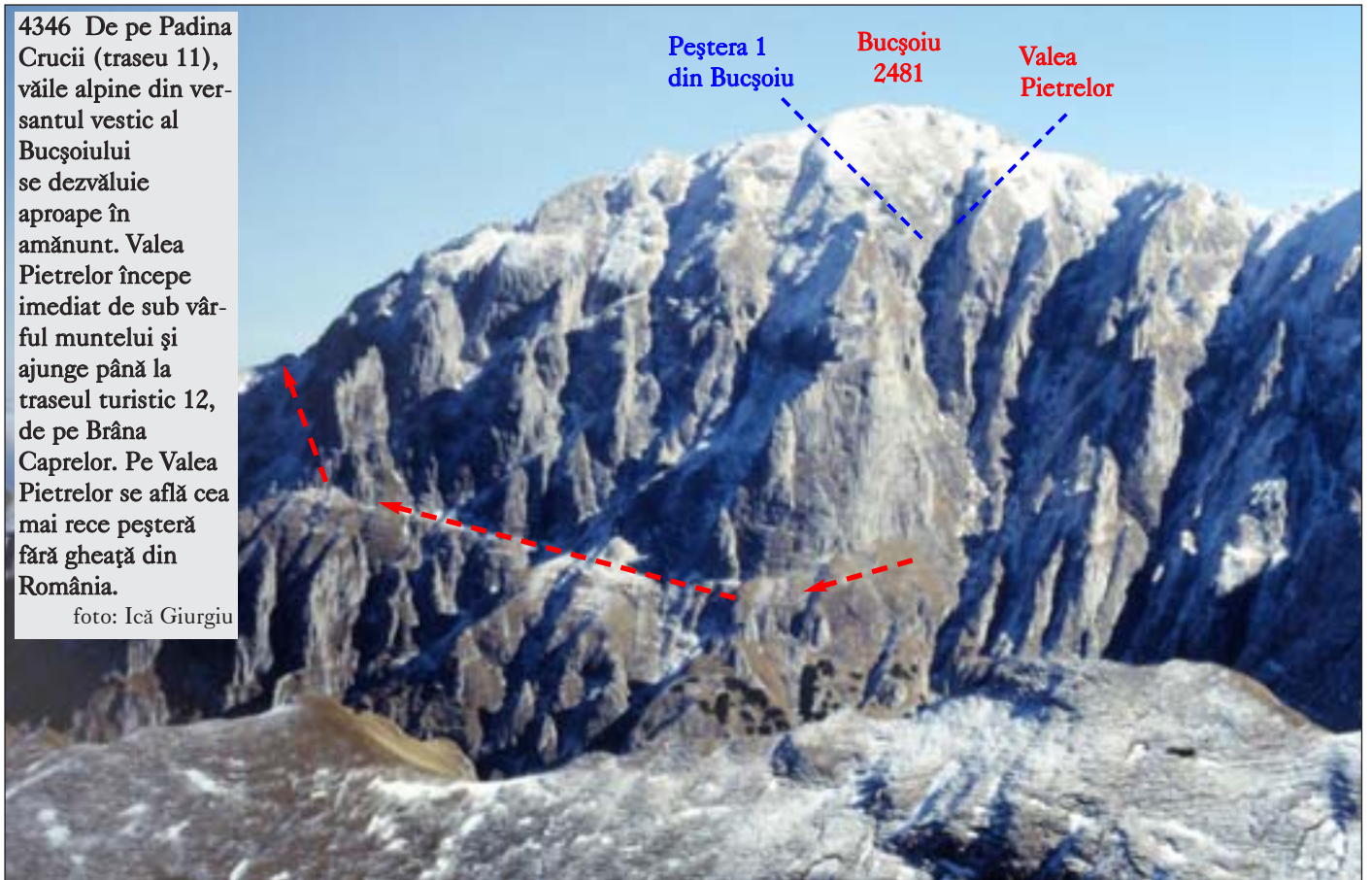
4345 Traseul turistic (12) de pe Brâna Caprelor.
foto: Ștefan Costescu (București)

4340 Din poteca Omu - Scara, vedem
văi nordice și departe înspre orizont.
foto: Ică Giurgiu



4346 De pe Padina Crucii (traseu 11), văile alpine din versantul vestic al Bucșoiului se dezvăluie aproape în amănunt. Valea Pietrelor începe imediat de sub vârful muntelui și ajunge până la traseul turistic 12, de pe Brâna Caprelor. Pe Valea Pietrelor se află cea mai rece peșteră fără gheață din România.

foto: Ică Giurgiu



4350, 4360 Cele două săritori de pe Valea Pietrelor (stânga, prima, sus; dreapta, a doua, jos) pe care trebuie să le trecem pe scară pentru a ajunge la peșteră.

foto: Ică Giurgiu, Dan Hazăparu, Gigi Chiriloi

4371 Pe 11 octombrie 1981 am identificat intrarea în Peștera 1 din Bucșoiu (Peștera de de Valea Pietrelor); de la stânga: Adrian Mihalce, Ică Giurgiu.

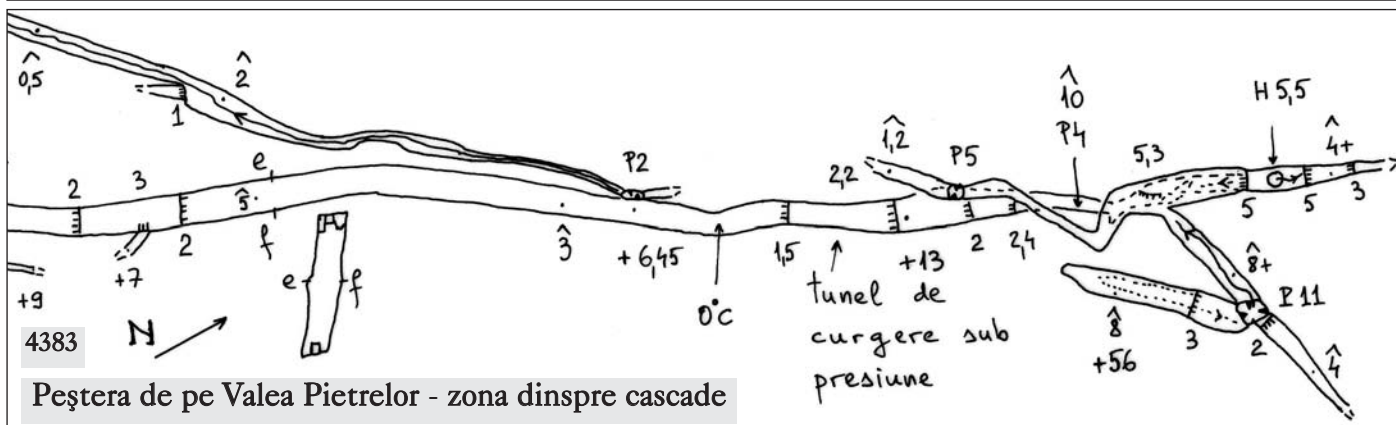
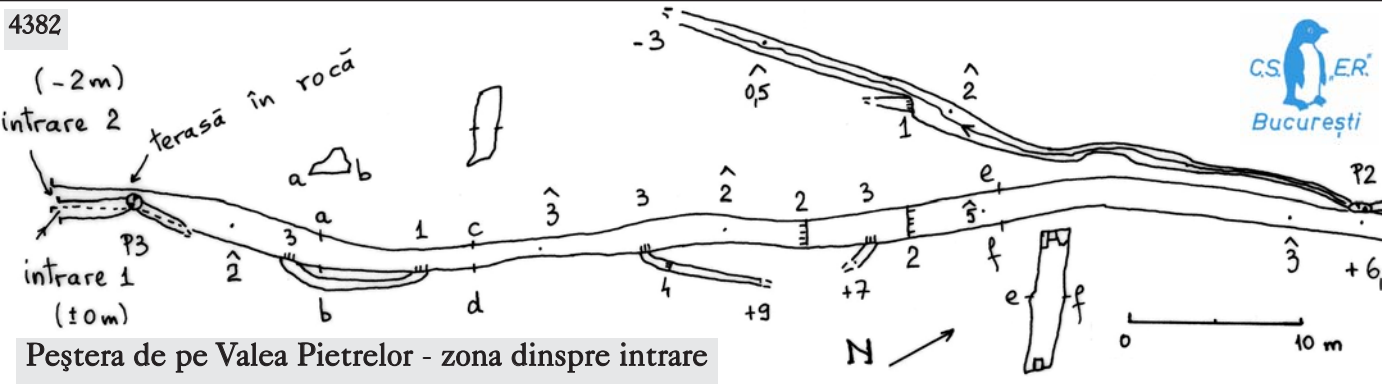
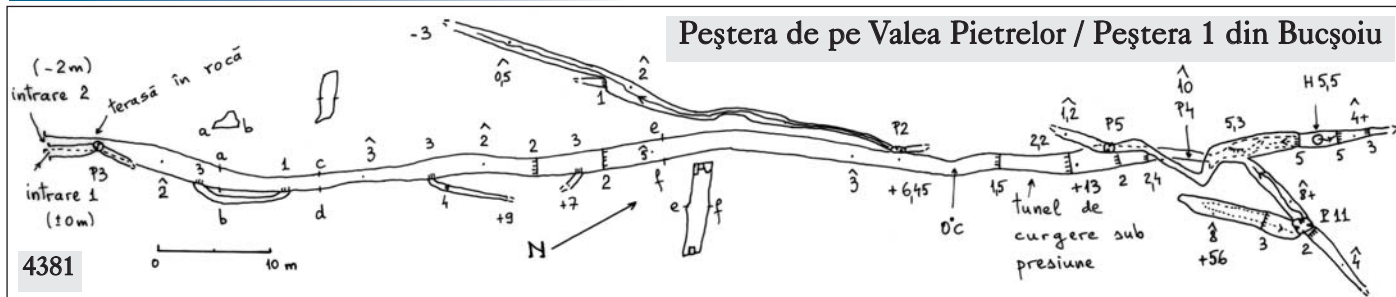
foto: Marian Stanciu (București)



4375 Peștera din Valea Pietrelor; imediat după pasajul în patru labe de la intrare urmează o galerie cu nisip, pe care se adăpostesc uneori caprele negre.

foto: Ică Giurgiu, Gabriel Miclăuș





Peștera de pe Valea Pietrelor

Ică Giurgiu
(Clubul de speologie
"Emil Racoviță" București)

A cave discovered and explored by the Caving Club "Emil Racoviță" Bucarest: the cavity with active galleries situated at the highest altitude in Romania; the cave in conglomerate at the highest altitude; the cavity without ice the coldest in Romania (0 grade C in July).
373 m development,
59 (-3/ +56) m depth.

Situată la 2352 m altitudine (cota intrării superioare) (imaginile 4346, 4370), în versantul drept al Văii Pietrelor, pe fața de nord-vest (spre Valea Mălăiești) a Muntelui Bucșoiu. Sinonim: Peștera de pe Valea Pietrelor.

Prezentare generală

Descoperită de Emilian Cristea (informație verbală). Explorată la 22 septembrie 1967, de geograful Vasile Sencu și alpinistul Emilian Cristea, pe o lungime de câțiva zeci de metri (informație verbală).

Peștera a fost căutată de noi, după puținele date existente și identificată (?) la 11 octombrie 1981; de remarcat că nici altitudinea (2352 metri) nu corespunde cu informațiile date de Emilian Cristea (2136 metri) și Vasile Sencu (2230 metri), nici numărul de intrări

(două sunt în realitate, față de una cum zice Cristea și trei cum spune Sencu).

Peștera a fost explorată pe parcursul mai multor deplasări (în anii 1981, 1982, 1984, 1986) ajungându-se la 373 metri dezvoltare și 59 (-3/ +56) metri denivelare. Au fost urcate două cascade (5 și 11 m); s-a lucrat masiv la o derocare ce a permis descoperirea a aproape 52 metri. Extensia peșterii este de 123 metri, indicele de ramificare 3,03.

Este peștera cu galerii active situată la cea mai mare altitudine din România (2406 m) și cavitatea dezvoltată în conglomerate situată la cea mai mare altitudine din munții noștri. Este cea mai rece peșteră fără gheață din țară (0 grade Celsius în iulie 1986). În intervalul 24 iulie 1982 - 30 septembrie 1984 a fost cea mai lungă cavitate în conglomerate din țară.



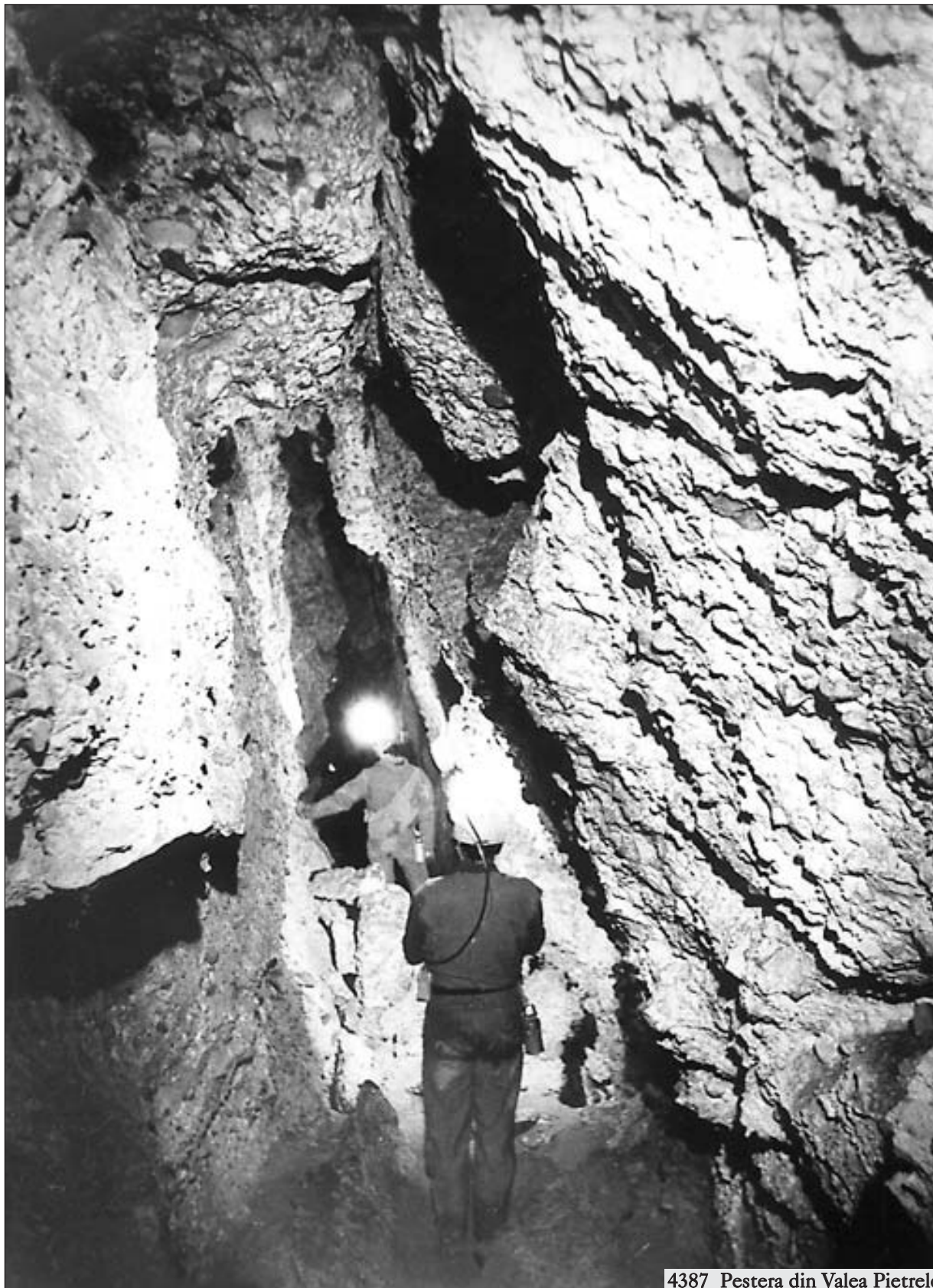
La explorare și cartare (nouă deplasări) au participat: Ică Giurgiu, Gabriel Silvășanu, Gabriel Miclăuș, Gigi Chiriloi, Mircea Vlădulescu, Eliza Anghel, Virginia Vasile, Adrian Rădulescu, Dan Hristescu, Adrian Mihalce.

Peștera 1 din Bucșoiu are galeriile dez-

voltate inițial în regim inundat și apoi modelate de curgerea cu nivel liber; prezintă nivele de eroziune ample, bine păstrate. Speleoteme prezente. Galeria au în general secțiuni destul de lejere și sunt dezvoltate de-a lungul unui sistem de diaclaze orientate sud-vest nord-est.

4385 Peștera din Valea Pietrelor. Profil de galerie cu tavan, pereți și podea care prezintă urme clare lăsate de modelarea intensă a apei.

foto: Ică Giurgiu, Gabriel Miclăuș



4387 Peștera din Valea Pietrelor.

Galeriile cu secțiune generoasă, săparea lor în regim inundat în ciuda rocii neprielnice - conglomerat - nu te pot lăsa indiferent: în adâncurile Muntelui Bucșoiu s-au petrecut și se întâmplă lucruri foarte interesante privind circulația apei.

foto: Ică Giurgiu, Gabriel Miclăuș, Adrian Rădulescu

În versantul drept al Văii Pietrele există și câteva abriuri formate în conglomerat (parțial folosite de caprele negre, pentru adăpost).

Acces

Se poate urca pe Valea Mălăiești, până la 1950 metri altitudine, unde - spre stân-

ga - se desprinde marcajul turistic (triunghi albastru) ce duce pe Brâna Caprelor. În același punct de ramificație a marcajelor se poate ajunge coborând de la cabana Omu (pe traseu marcat sau nemarcat).

Suim, de la punctul (stâlpul) de ramificație a marcajelor de pe Valea Mălăiești (1950 metri), pe triunghi albastru.



4390, 4395, 4400 Peștera din Valea Pietrelor.
 Toate imaginile din această pagină spun același lucru: între 2350-2410 metri altitudine, în Bucșoiu a curs foarte multă apă. Spațiile au fost clar lărgite în regim inundat; apoi apa a trecut cu forță erozivă, ca orice pârâu consistent, elementele solide antrenate contribuind la modelarea interiorului galeriilor.

foto: Ică Giurgiu, Gabriel Miclăuș

Poteca face numeroase serpentine, până la baza unui uriaș perete drept, de formă triunghiulară (PT - vezi imaginea 4410), unde o ia net la stânga, urmând de aici să încercuiască muntele: suntem la 2180 metri altitudine. Din dreapta noastră (cum urcăm) vine firul Văii Pietrele. Părăsim marcajul și începem să suim pe Valea Pietrele. Atenție la numeroșii (și masivi uneori) bolovani instabili!

Ajungem la 2250 m altitudine, sub un țănc de stâncă (TS - imaginea 4410) aflat la confluența a două văi. Vom continua pe valea din stânga cum urcăm. Pereții se apropie. Pericol suplimentar: în afară de bolovanii ce îi putem rostogoli, ne putem trezi bombardat de sus - de la mare înălțime - de pietrele mișcate de caprele negre care circulă pe versanți sau sar de pe un mal pe celălalt; casca de protecție este utilă.

Valea ia acum aspect de canion (C - imagini 4410, 4420). Va trebui să escaladăm mai multe săritori, în ordine: 7, 3, 3, 4, 3 și 4 m. Cea din urmă săritoare se află într-o zonă unde valea se desface puțin; săritoarea este situată spre malul stâng (geografic); în dreptul ei, spre malul drept geografic, curge uneori o cascădă. Ajungem la 2340 m altitudine: din stânga cum urcăm vine o altă vale canion (V2 - imaginea 4410). Continuăm spre dreapta: la 2350 metri altitudine, în malul drept (geografic), observăm intrarea de jos a peșterii; deasupra acestei intrări se află intrarea de cotă zero.

În acest loc se mai poate ajunge și altfel. Plecăm de la cabana Omu, pe poteca marcată spre Vf. Bucșoiu (2481 m). Traseul coboară întâi, continuu, 55 metri diferență de nivel. Apoi urcă 15 metri. Urmează o altă coborâre, de 45 metri. Apoi urcăm 55 metri diferență de nivel: am ajuns la 2470 metri altitudine.

În stânga noastră, pe fața muntelui, coborâm în pâlnia largă a Văii Pietrele, pâlnic care se strâmtează mult spre marginea abruptului. Valea este tot puternic descendentă, pericolele de a se declanșa avalanșe de pietre trebuie să rămână în permanență în atenția noastră.

Stratul mare de zăpadă poate persista pe această porțiune superioară a văii până la jumătatea lui iunie.

La două săritori a trebuit să fixăm pitoane cu expansiune, pentru a facilita atât coborârea cât și urcarea (două scărițe de 5 metri sunt suficiente) (vezi imaginile 4350, 4360).



Descriere

Intrarea inferioară, marcată de noi cu numărul de catalog 1240/1, are 1 metru lățime și 0,6 metri înălțime. Deasupra ei, se află intrarea de cotă zero a cavității (0,7 metri lățime, 3,5 metri înălțime), accesibilă din interior.

Galeria principală a peșterii, după pasajul în patru labe de la intrare, ne surprinde prin înălțime (frecvent între 2-5 metri); lățimea medie este de 2 metri. La aproximativ 78 metri de la intrare (cota +6,45 metri), măsurați pe axul galeriei principale (vezi harta 4382), ajungem la gura unui puț de 2 metri, aflat în peretele din stânga. Este intrarea într-o galerie parcursă de apă, galerie care coboară până la cota -3. Doar aproximativ 8 metri din această galerie au fost accesibili la prima explorare, până la un bolovan din aval. Trei deplasări au fost apoi alocate pentru derocarea bolovanului, în final încununată de succes (dacă s-ar lucra la cota -3 cu mici explozii dirijate sunt posibilități de a înainta încă pe această galerie).

Revenim în galeria principală. După alți aproximativ 26 metri pe axul ei, ajungem la o strâmtoare colțuroasă (cota +17,5 metri față de intrare); aici, înălți-

4420 Spre Peștera din Valea Pietrelor. Săritoare pe canionul C (vezi și imaginea 4410). Sus, Dan Hazaparu; mai jos, Ică Giurgiu și Gabriel Silvășanu,

foto: Gabriel Miclăuș

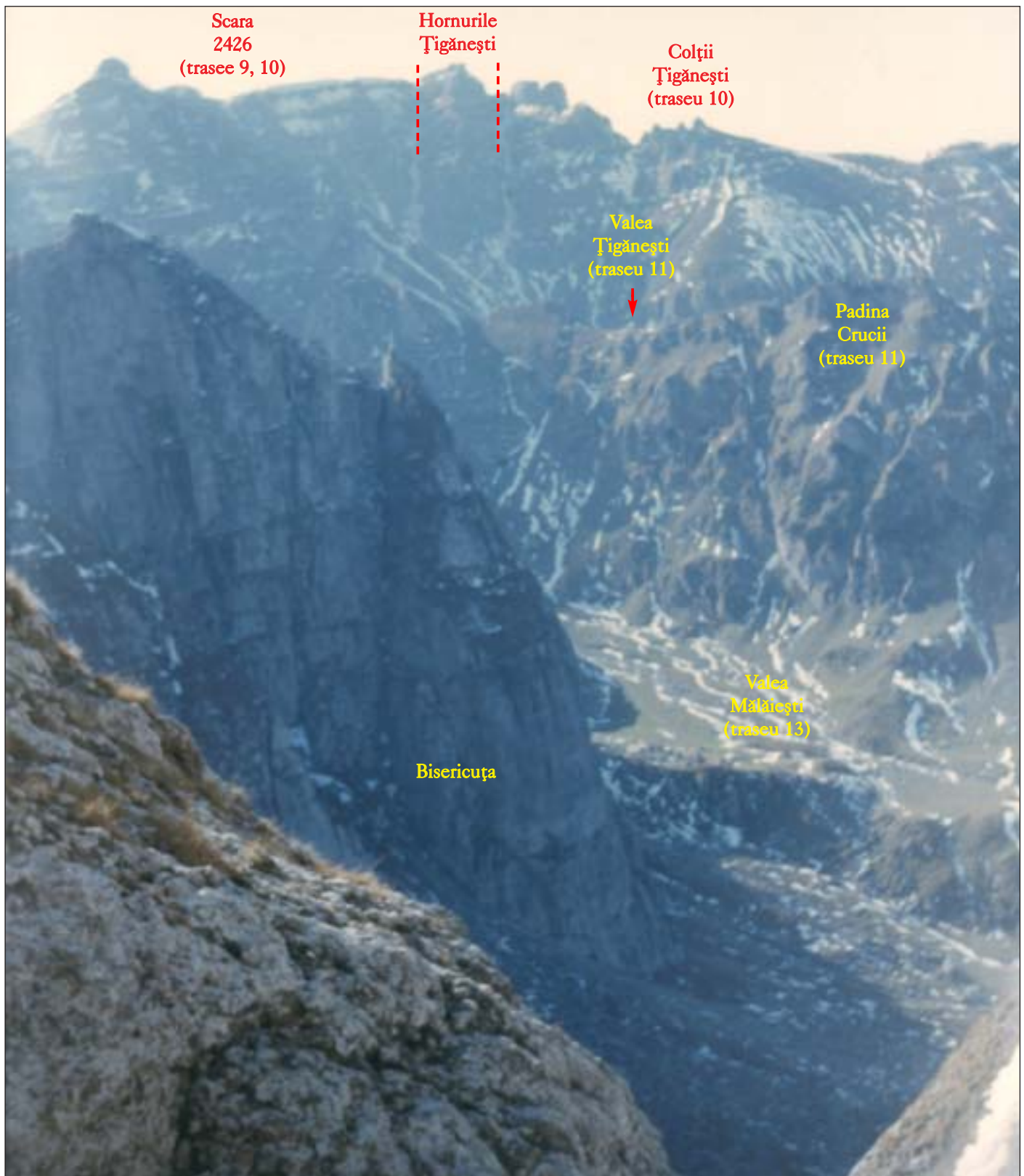
mea galeriei urcă la 10 metri (vezi harta 4383). Înainte chiar de a ne apropia de acest pasaj putem avea surpriza să auzim o cascădă impresionantă; noi am prins-o și la debite mari, când nu te poți încumeta să o abordezi (dată fiind și temperatura deloc îmbietoare).

Pe 11 septembrie 1982 debitele au fost scăzute și am putut parcurge porțiunea finală a peșterii: chiar și la acest moment existau două cascade (de 5 și respectiv 11 metri). Partea finală a cavității este puternic denivelată (puțuri, săritori), fiind compusă din patru segmente aproximativ egale. Pereții sunt uzi în totalitate, spre deosebire de zona dintre intrare și strâmtoarea de la cota +17,5 metri. Nivelele de eroziune sunt prezente și în această porțiune a peșterii. O galerie revine spre intrare și se lasă, printr-un puț de 5 metri, înainte de strâmtoare.

Din punct de vedere hidrogeologic debitul de apă din Peștera 1 din Bucșoiu/



4410 Valea Pietrelor, văzută din Valea Mălăiești.
foto: Ică Giurgiu



Peștera de pe Valea Pietrelor merită toată atenția: unde și cât de adânc se lasă el sub aluviunile glaciare care căptușesc din abundență talvegul Văii Mălăiești? Noi am parcurs cam toate văile din versanții de nord și nord-vest ai Vârfului Bucșoiu, încercând identificarea și a altor cavități; dar nu am văzut chiar toate locurile și nu înseamnă că nu ne-a scăpat ceva.

Bibliografie

Emilian Cristea, Nae Dimitriu - Bucegii. Turism-Alpinism. - Editura U.C.F.S., 1964; Ică Giurgiu - Pseudocarst în România - Cercetări Speologice, 1, 1992, paginile 85-88, București, Clubul Național de Turism pentru Tineret; Valeria Micalevich-Velcea - Masivul Bucegi. Studiu geomorfologic. - Editura Academiei, 1961; Dan Patrulius - Geologia Masivului Bucegi și a Culoarului Dâmbovițoara - Editura Academiei, 1969

4425 Vedere de pe Valea Pietrelor, din apropierea Peșterii 1 din Bucșoiu. De reținut: Hornurile Țigănești se pot coborî fără probleme; din Valea Mălăiești suim ușor pe Padina Crucii iar de acolo coborâm fără dificultate în Valea Țigănești.

foto: Ică Giurgiu

4430 Intrarea Peșterii 2 din Bucșoiu.
foto: Ică Giurgiu, Gabriel Silvășanu

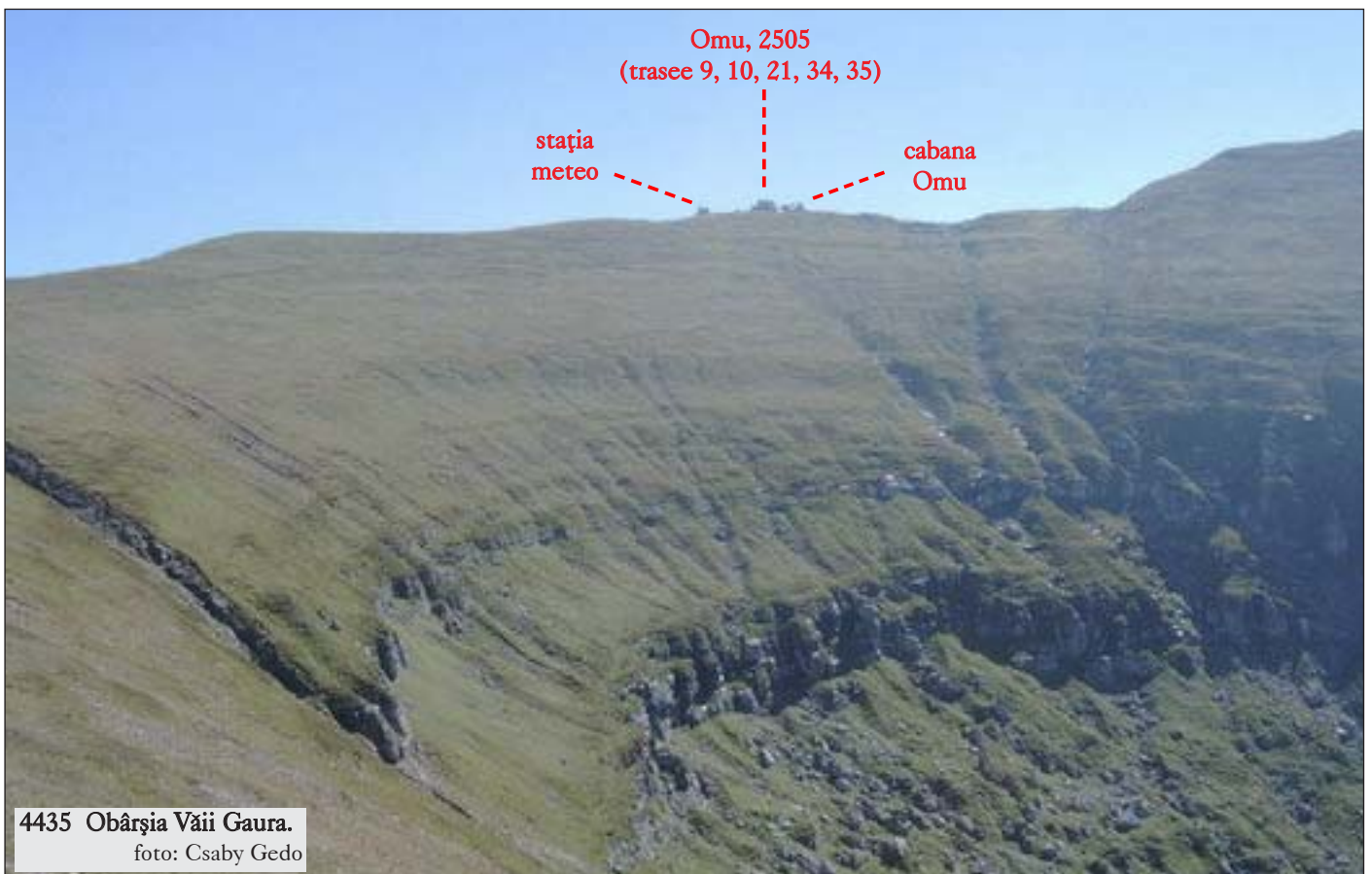
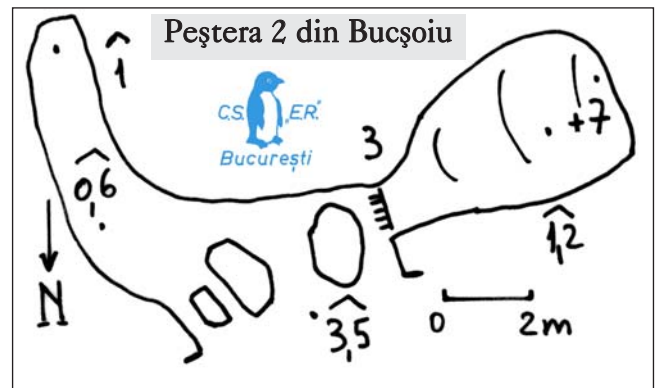


Peștera 2 din Bucșoiu

Aces. Pornim de la Pichetul Roșu (sau de la refugiul Mălăiești), pe poteca turistică care încinge Muntele Bucșoiu. Când se desprinde spre stânga marcajul bandă roșie, către Vf. Bucșoiu, alegem această cale.

În scurt timp va apare, pe stânga noastră cum urcăm, un perete de conglomerat străpuns de o fereastră. Mai spre vale de aceasta, la 1725 m altitudine (considerând Poiana Pichetul Roșu la 1445 m altitudine) se află intrarea Peșterii 2 din Bucșoiu, vizibilă și din poteca Pichetul Roșu - Mălăiești.

Cavitate dezvoltată în conglomerat. 21 metri dezvoltare, +7 metri denivelare. Descoperită și cartată, la 25 iulie 1982, de Ică Giurgiu și Gabriel Silvășanu.



4435 Obârșia Văii Gaura.
foto: Csaby Gedo



4440, 4445 Valea Gaura, văzută de la cabana Omu. Este străbătută de traseul turistic 8 (recomandat în perioada fără zăpadă), care ajunge în localitatea Bran.

foto:

Tudor Constantin Samoil (București, sus),
Cristian Radu (Curtea de Argeș, jos)





4455 În zona marelui perete din versantul stâng al Văii Gaura (traseul 8) putem lesne găsi o potecă nemarcată care ne duce deasupra abruptului, pe traseul turistic 34 dintre cabanele Omu și Padina.

foto: Ică Giurgiu



4460 Valea Gaura, căldarea superioară. Coborârea de la Omu, pe schiuri, până la stâna din Valea Gaura, iată unul dintre cele mai interesante parcursurile de acest fel din masiv (traseu 8).

foto: Tudor Constantin și Andrei Samoil (București)



4465 Muntele Lancia (2262 metri), din versantul drept al Văii Gaura (traseu 8), are peisaj excepțional; încă este ocolit de turiști, deși un bivuac în zona stâncii Gaura permite abordarea lui pe îndelete.

foto: Sebastian Diu (Pitești)



4470 Una din Cascadele din Canionul Moara Dracului, aflat pe firul Văii Gaura (traseu 8) mai jos de izbul de unde valea are apă în tot timpul anului.

foto: Ică Giurgiu, Alina Lințea



4475 Valea Gaura în zona
Canionului Moara Dracului
(traseu 8); în fundal, versantul ei
drept geografic, Muntele Lancia.
foto: Ică Giurgiu, Alina Lințea

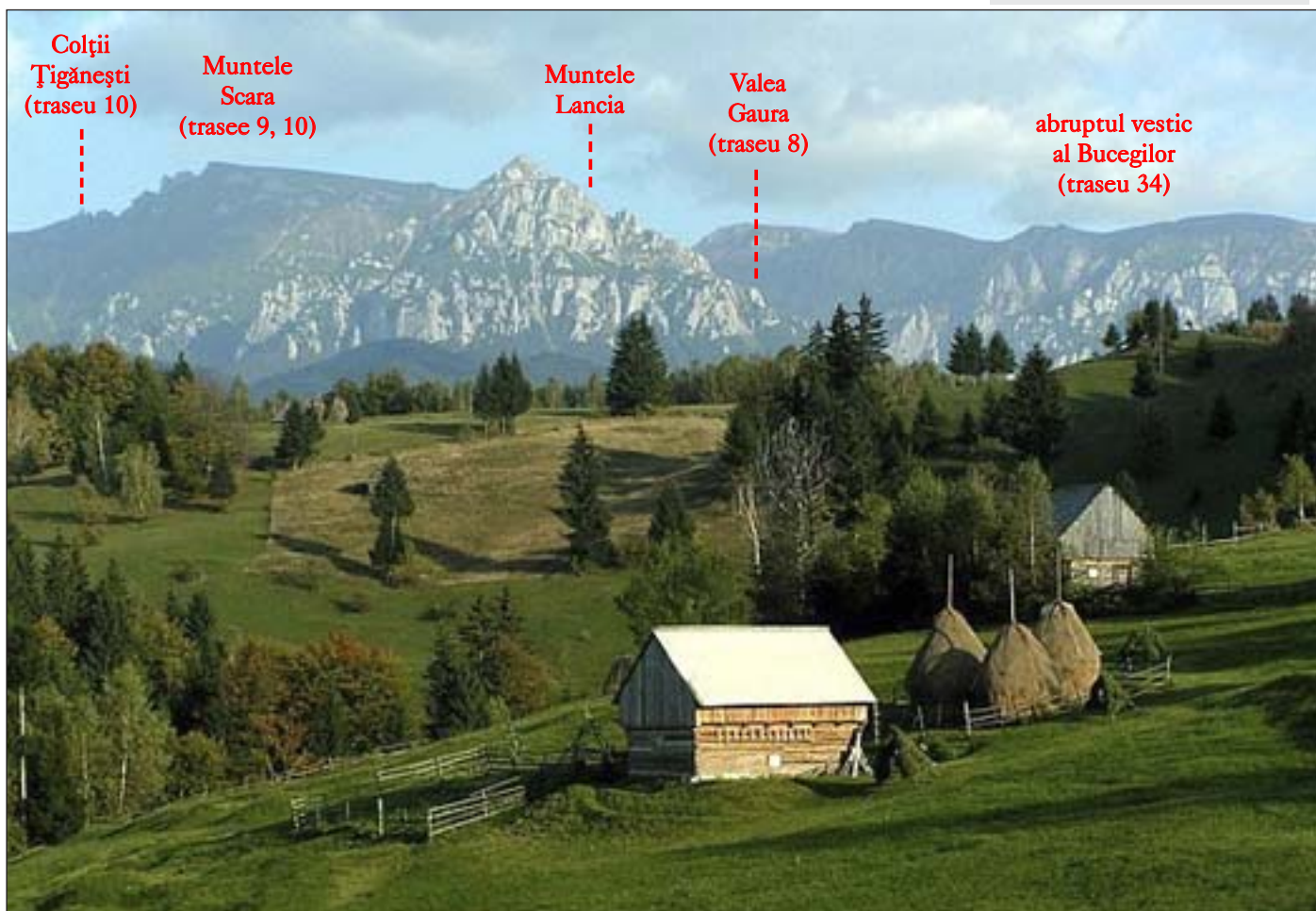
4480 Valea Gaura, mai jos de Canionul Moara Dracului (traseul 8); în stânga
imaginii pantele Muntelui Lancia, din versantul drept geografic al Gaurei.
foto: Tudor Constantin și Andrei Samoil (București)

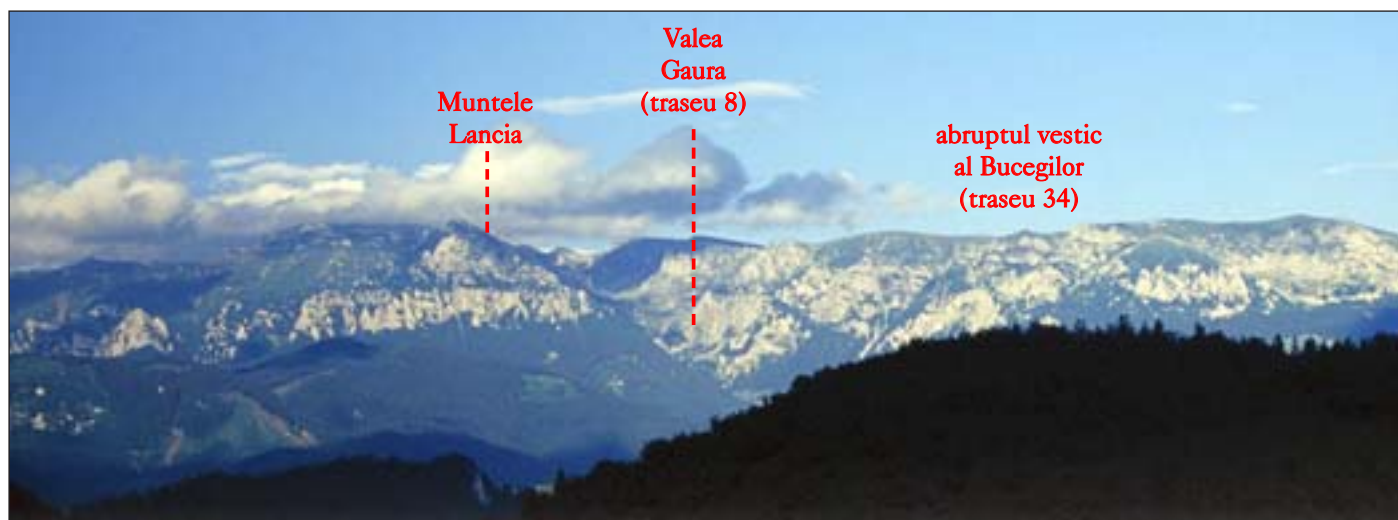




4483 Vedere din zona Moieciu.
foto: Lucian Cazac

4484 Vedere din zona Bran.
foto: Lucian Cazac



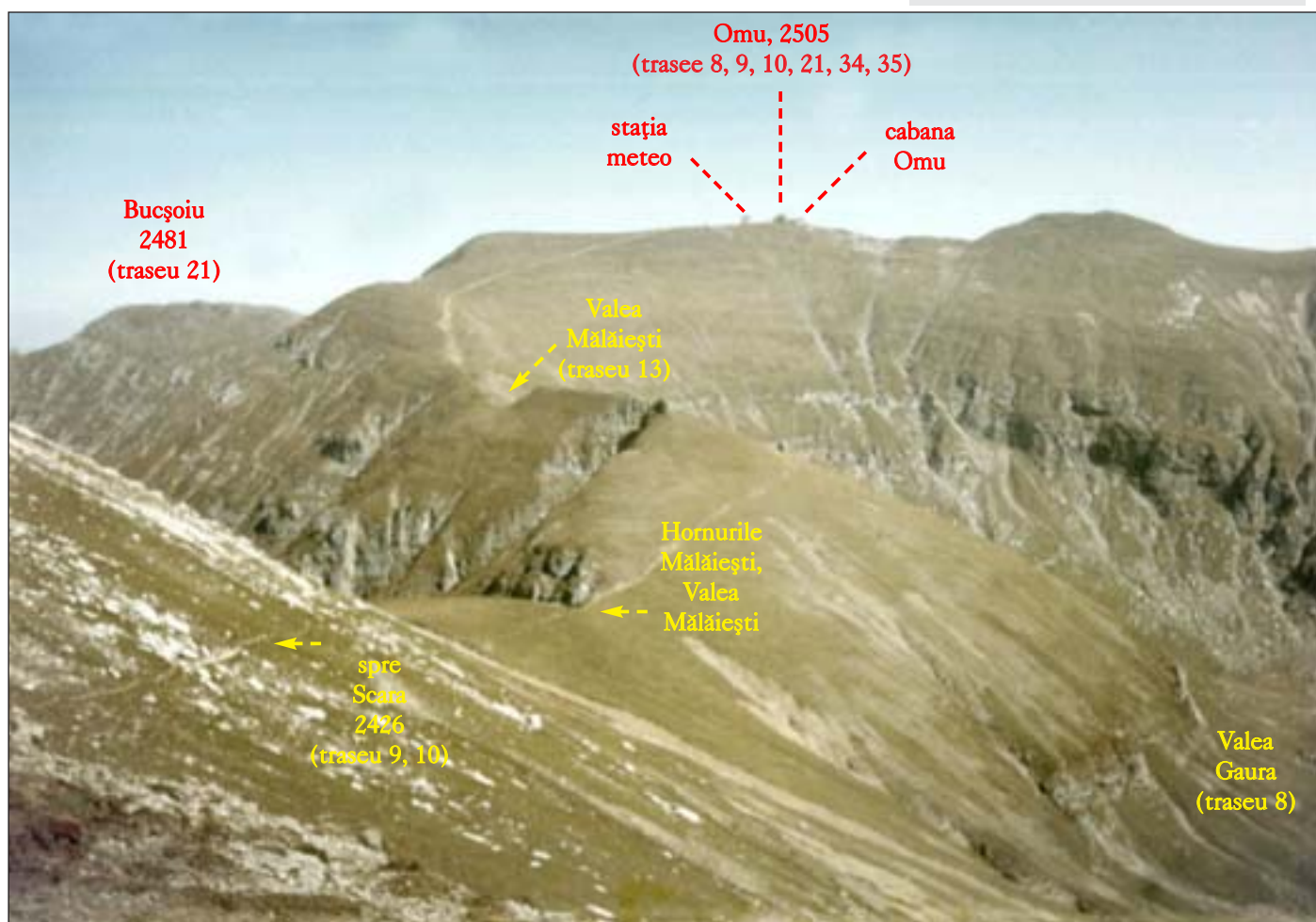


4485 Vedere spre Bucegi, de pe drumul național Podul Dâmboviței - Bran.

foto: Ică Giurgiu

4487 Poteci turistice în zona Omu.

foto: Ică Giurgiu



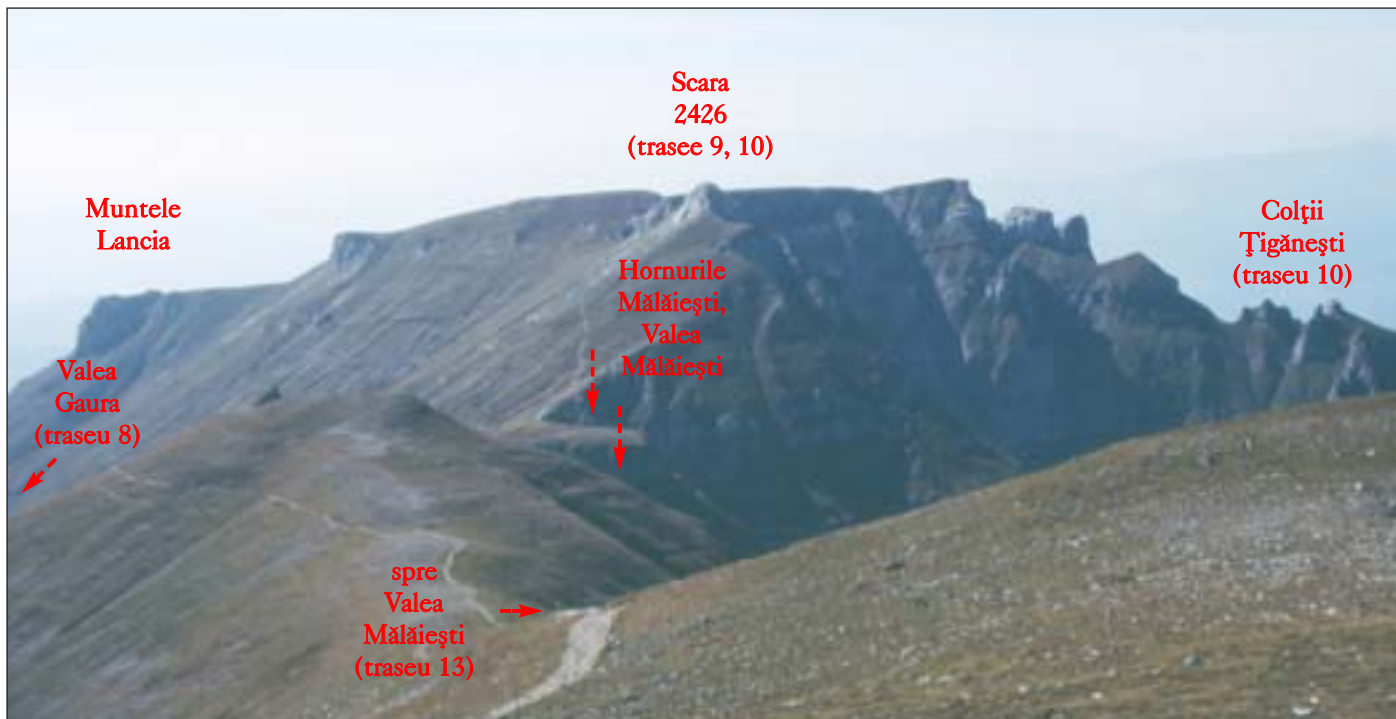


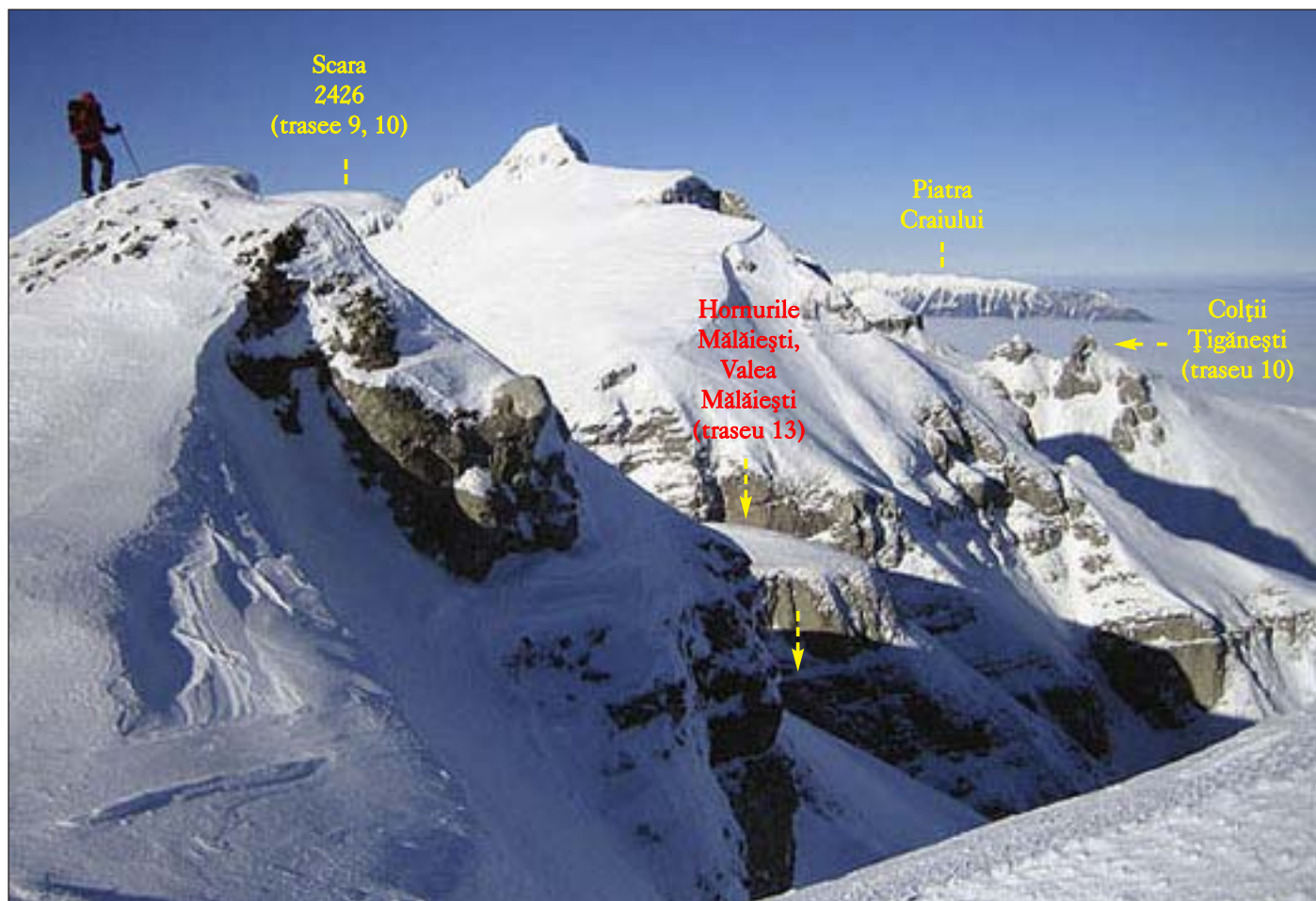
4490 De la Omu spre Scara.

foto: Tudor Constantin și Andrei Samoil (București)

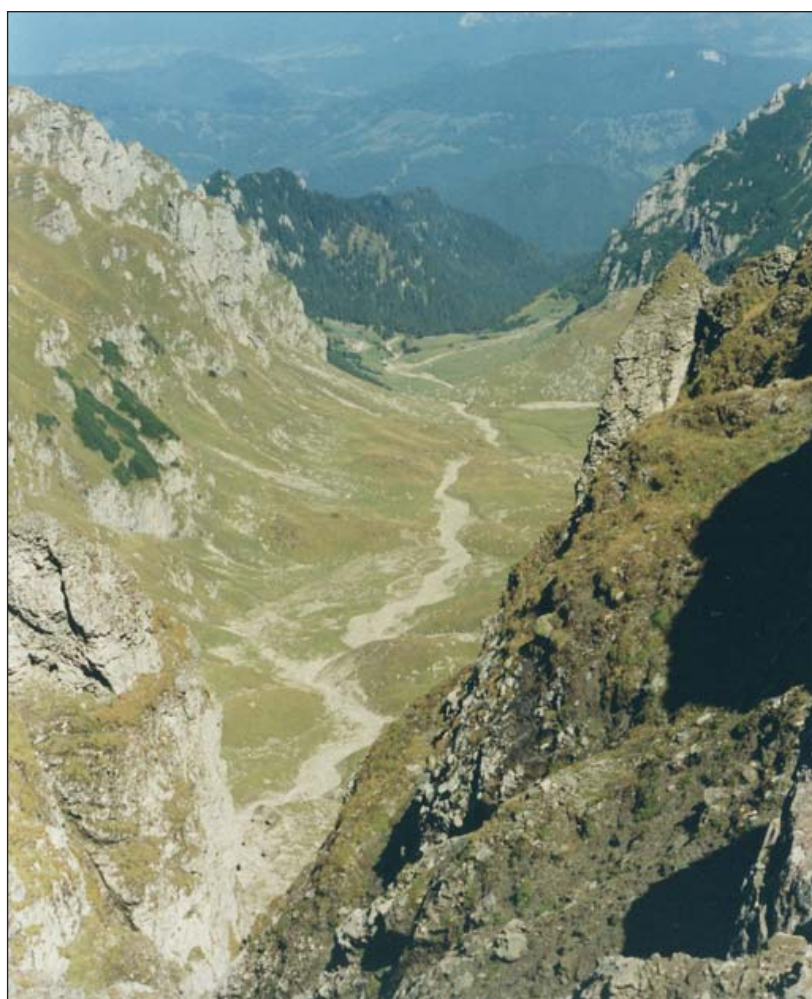
4495 De la Omu spre Scara.

foto: Ică Giurgiu

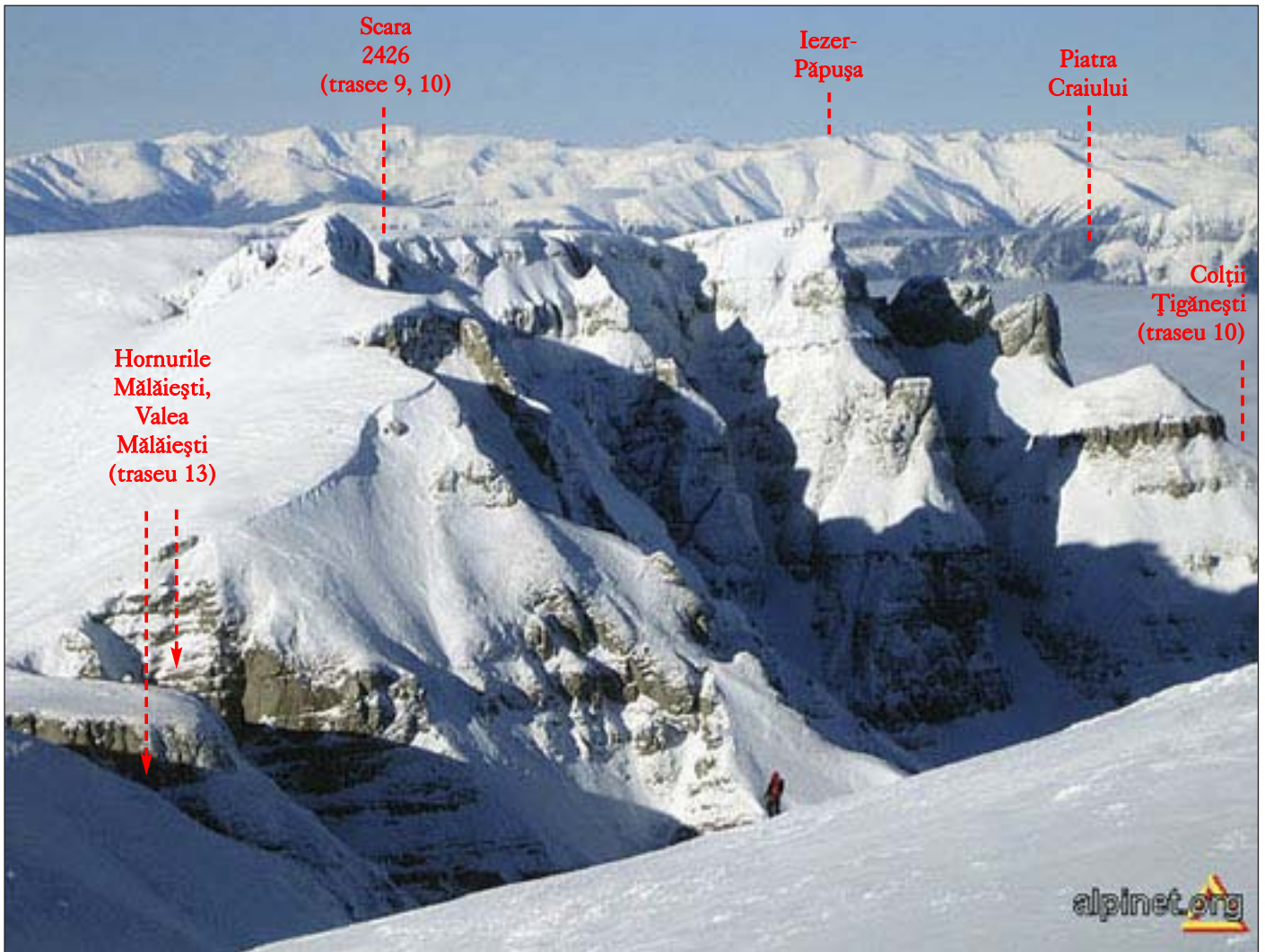




4497 Intrarea de sus în
Hornurile Mălăiești.
foto: Andrei Zlate



4500 Valea Mălăiești (traseu 13),
văzută din Hornurile Mălăiești.
foto: George Lazăr

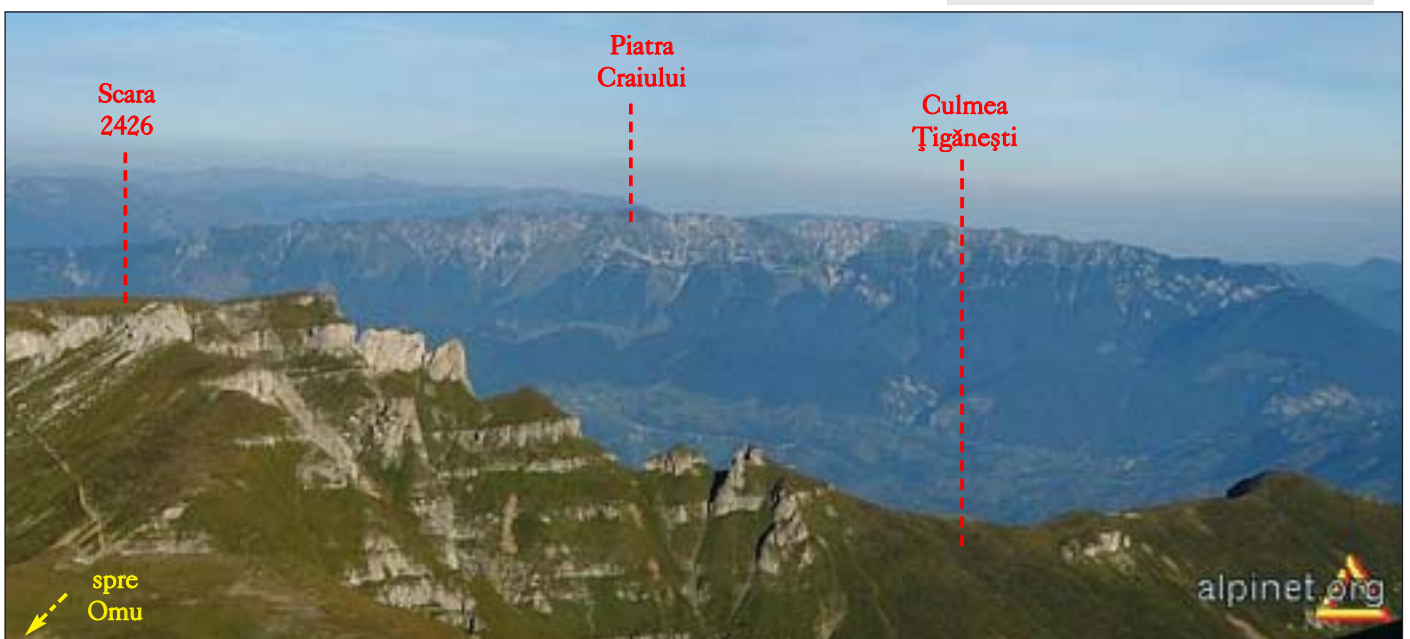


4503 Zona Hornurilor Mălăiești. De multe ori, în perioada zăpezii, la limita superioară a Hornurilor sunt cornișe mari și tari; alteori podeaua Hornurilor este plină de gheață.

foto: Andrei Zlate

4504 Culmea Țigănești (traseu 10).

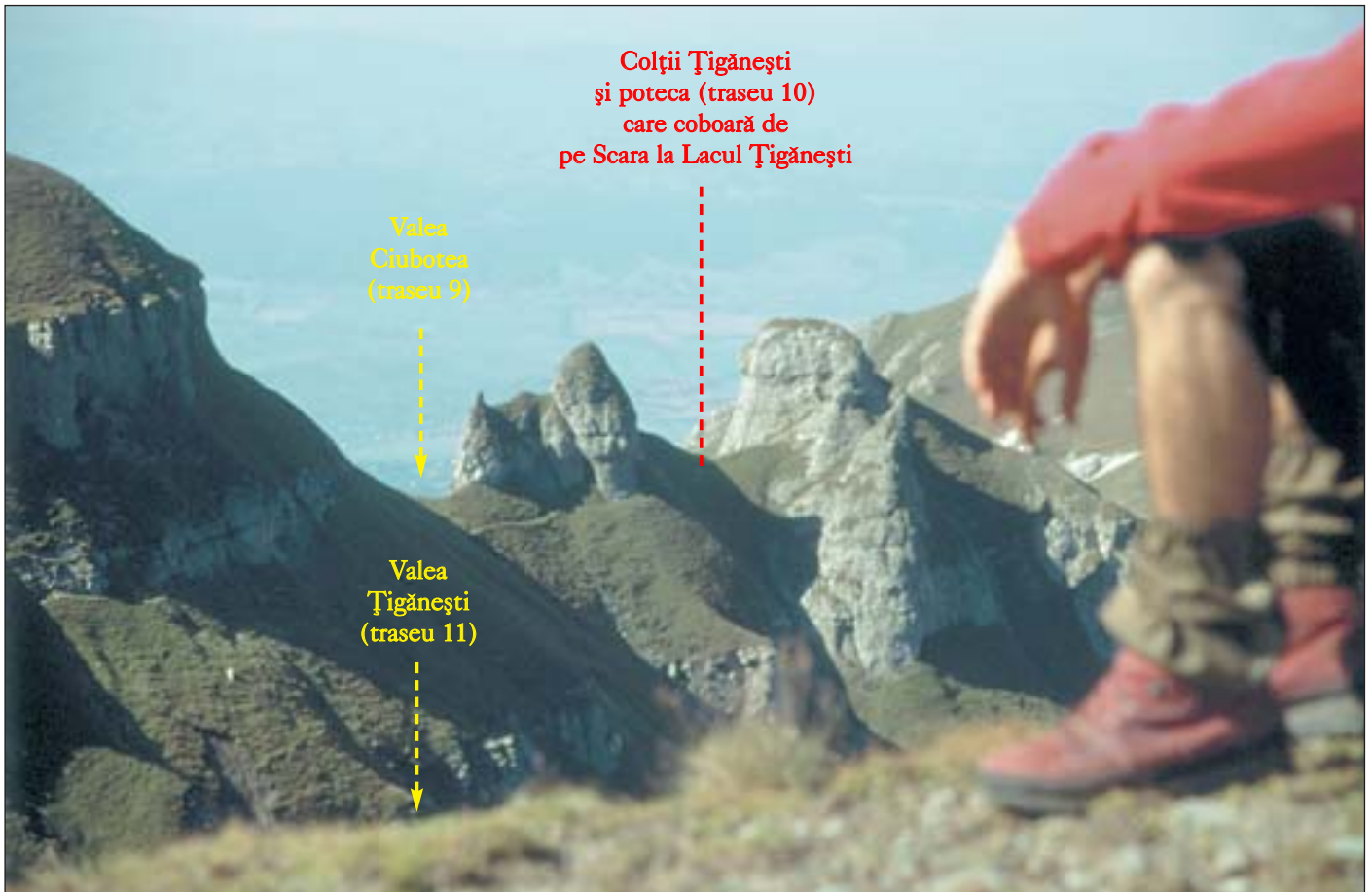
foto: Bogdan Cârștina





4515 Arcada
dintre Văile
Gaura și
Țigănești; sem-
nalată în litera-
tura de speciali-
tate de Ică
Giurgiu. Se află
în porțiunea
superioară a
traseului 10,
între Hornurile
Mălăiești și
Vf. Scara.

foto: Ică Giurgiu,
Eliza Anghel



4517 Colții Țigănești.
foto: Ică Giurgiu, Dan Pleșa

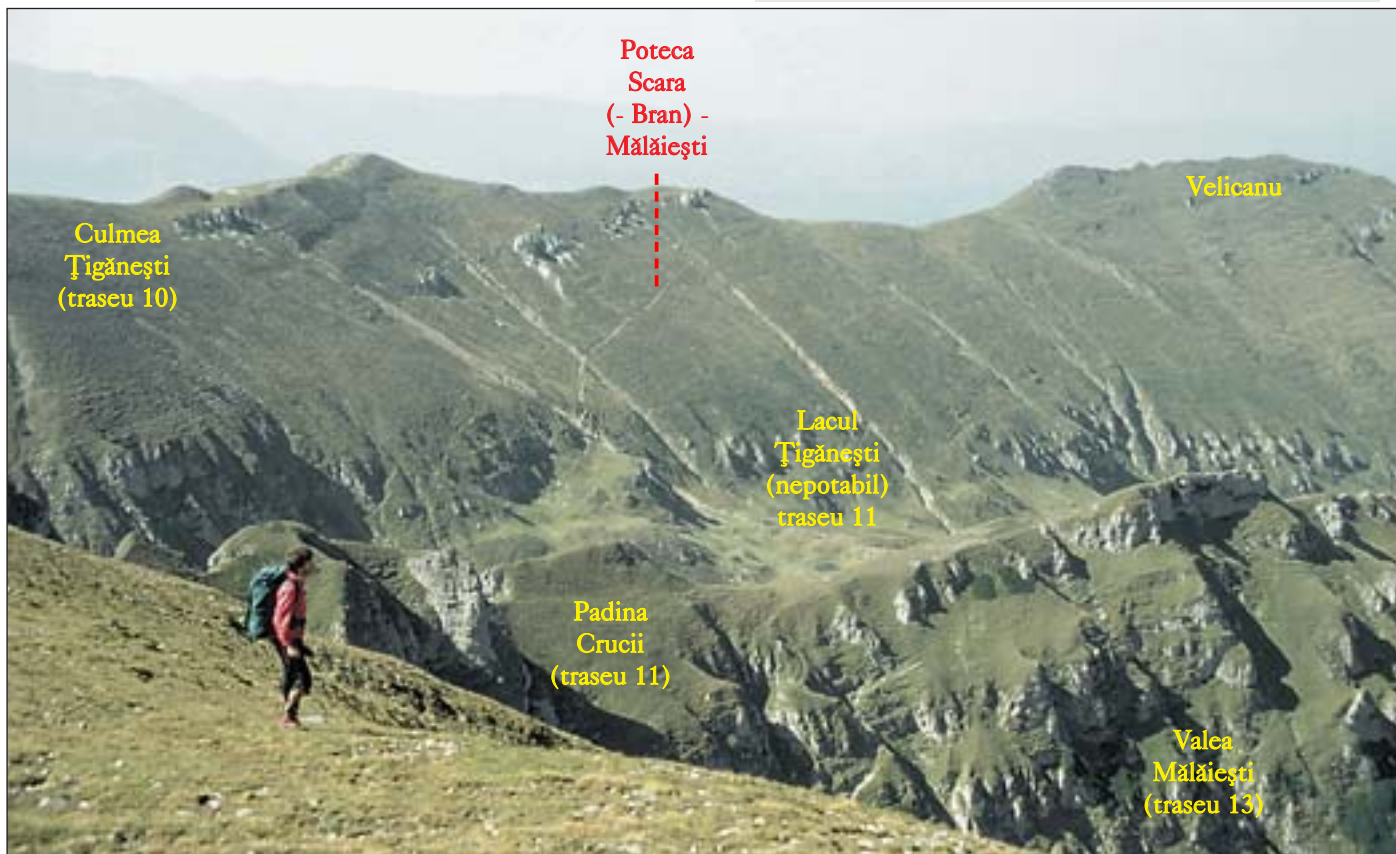
4518 Padina Crucii (fotografiată din Hornurile Țigănești), traversată de traseul turistic dintre Lacul Țigănești și refugiul Mălăiești.
foto: Ică Giurgiu





4520 Pe Valea Țigănești.
foto: George Lazăr (București)

4525 Padina Crucii, văzută de deasupra Văii Mălăiești.
foto: Ică Giurgiu, Dan Pleșa





4530, 4535 La vest de Muntele Scara, spre versantul Văii Gaura, formele dezvoltate pe calcare sunt numeroase (lângă traseele 9, 10).

foto: Ică Giurgiu, Raluca Mocanu, Marius Peculea



4545, 4550 Pe Muntele Scara, lângă traseele 9, 10: blocuri de calcar striate de numeroase șanțulețe (numite lapiezuri) care au luat naștere în urma coroziunii și dizolvării.

foto: Ică Giurgiu, Dan Pleșa



4600, 4610 La coborârea de pe Scara spre Culmea Țigănești (traseul 10) este un culoar calcaros (Hornul La Scară), dificil atunci când are crustă de gheață sau zăpadă întărită. De deasupra traseului turistic caprele negre ne urmăresc.

foto: Ică Giurgiu

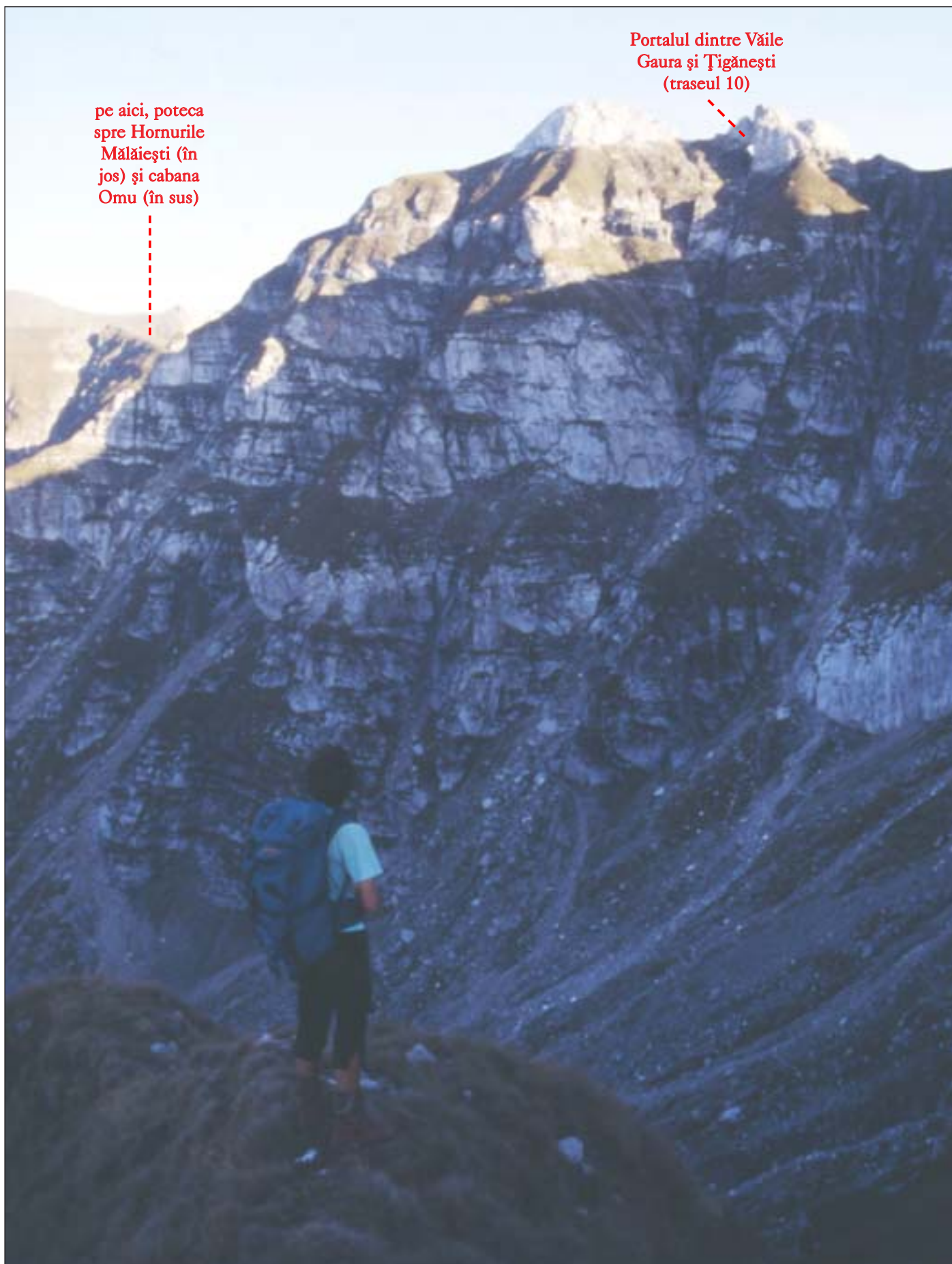


4615 Colții Țigănești, printre care se strecoară traseul 10 pe Culmea Țigănești.

foto: Csaby Gedo



4620, 4625
Colții Țigănești
(traseul 10),
formați în
conglomerate.
foto: Ică Giurgiu



pe aici, poteca
spre Hornurile
Mălăiești (în
jos) și cabana
Omu (în sus)

Portalul dintre Văile
Gaura și Țigănești
(traseul 10)

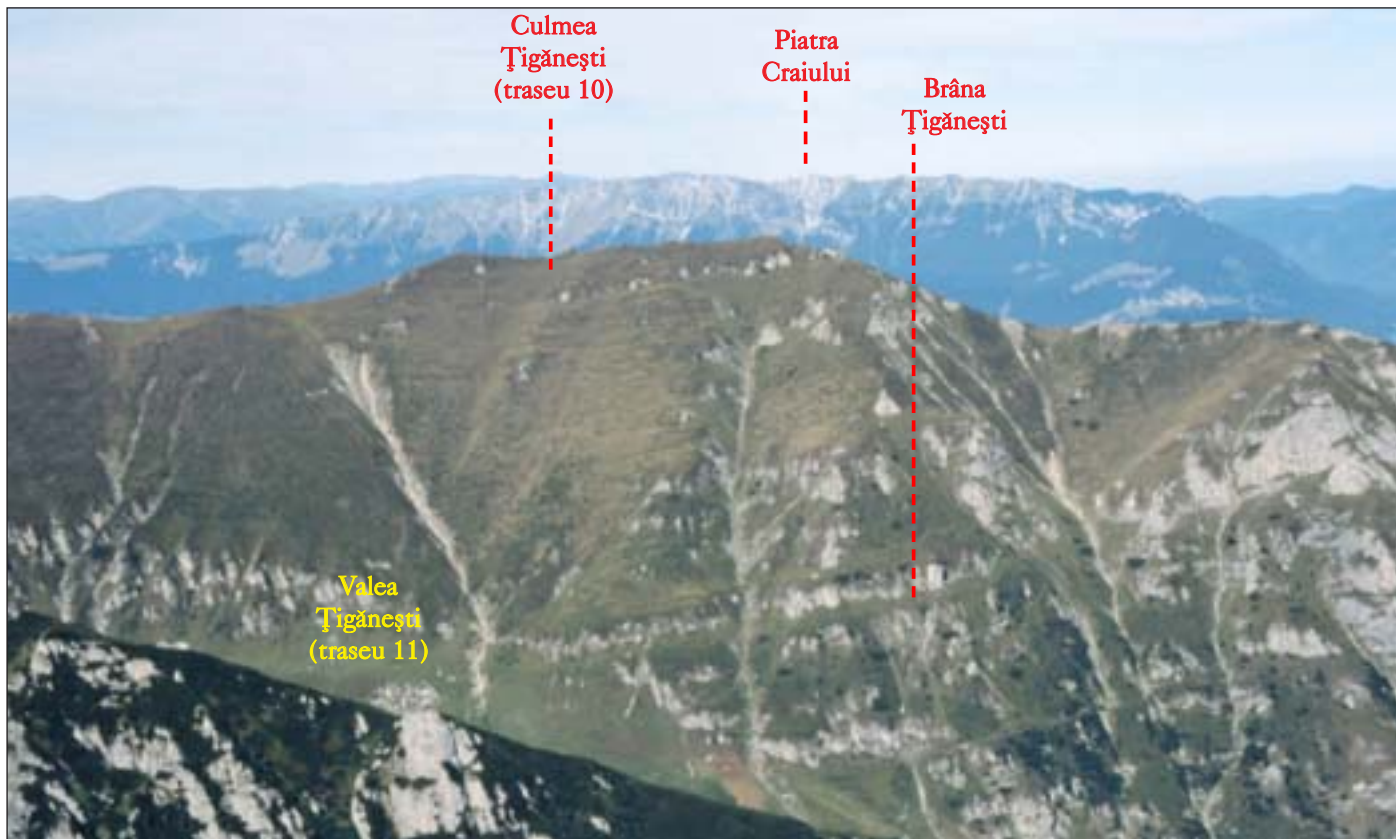
4630 Coborând de pe platoul Muntelui Scara, după ce trecem de Colții Țigănești, vedem pereții care formează obârșia Văii Țigănești.

foto: Ică Giurgiu, Dan Pleșa



4640 Din Culmea Țigănești, coboară poteca marcată cu bandă galbenă (traseul 11), până pe fundul Văii Țigănești. Ajunși acolo, observăm intrarea în Peștera 1 din Țigănești.

foto: Ică Giurgiu, Dan Pleșa



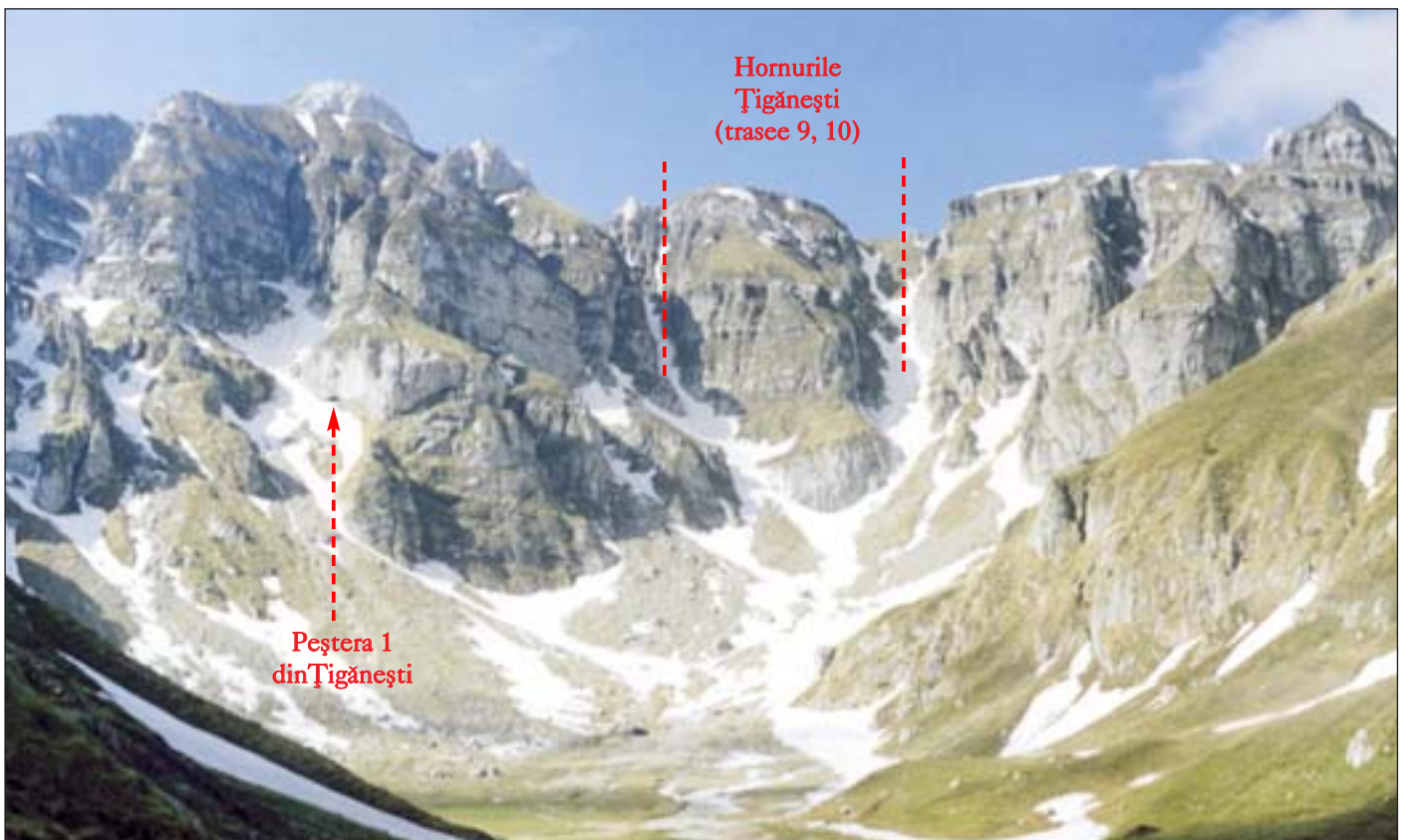
4650 Vedere de pe Brâna Caprelor (Muntele Bucșoiu, traseu 12), de pe poteca urcând din Valea Mălăiești spre Vârful Bucșoiului.

foto: Ică Giurgiu

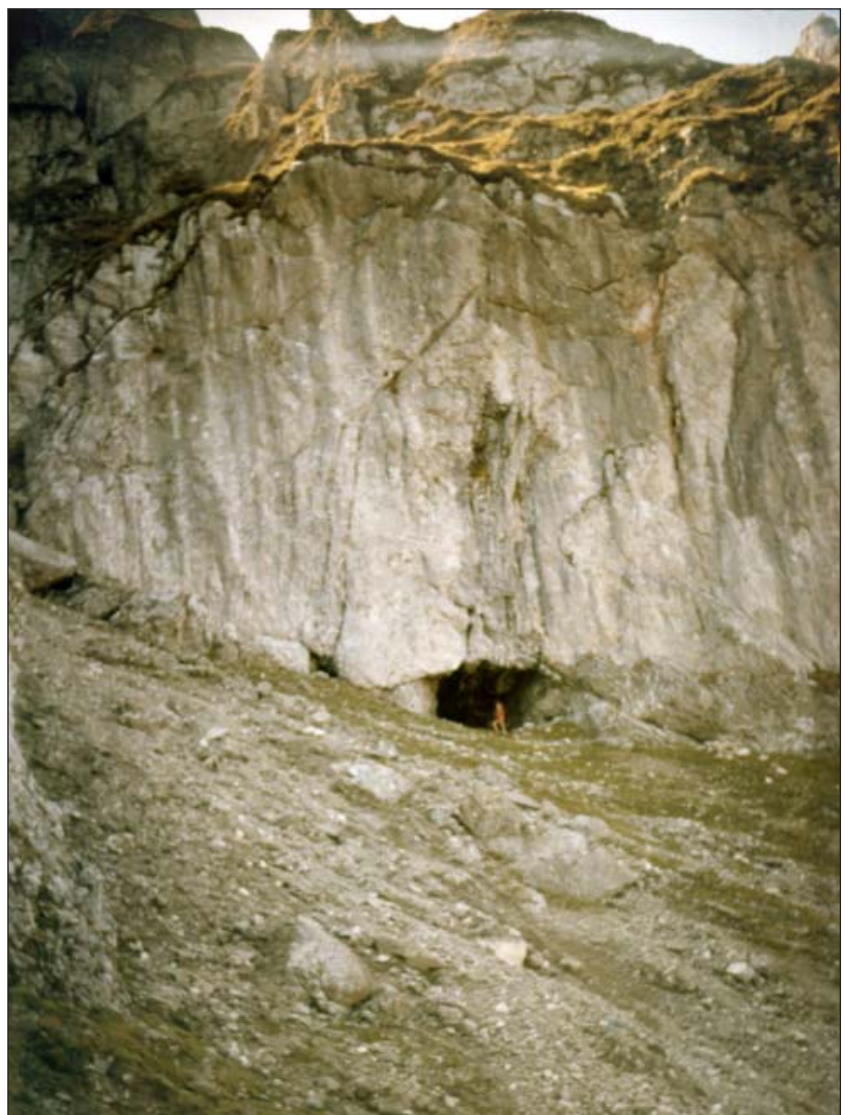
4655 Obârșia Văii glaciare Țigănești.

foto: Ică Giurgiu



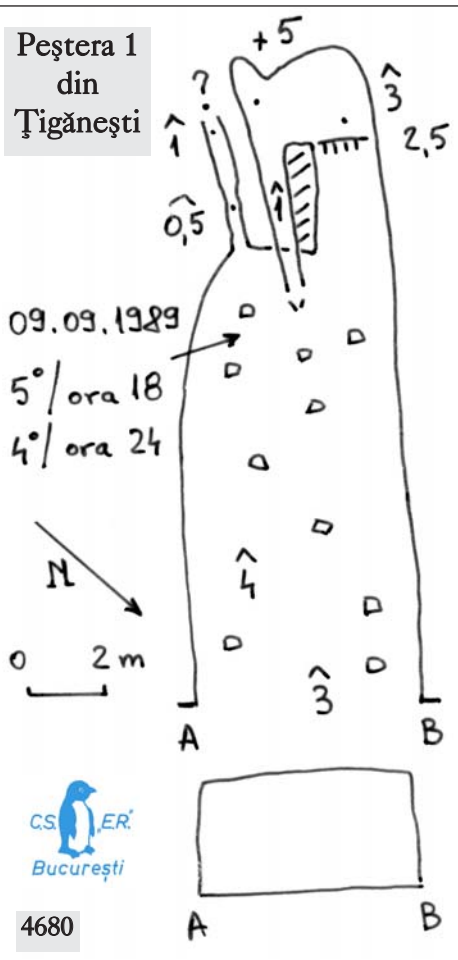


4660 De pe Muntele Scara (traseu 10) putem coborî în Valea Țigănești (traseu 11) prin hornurile omonime, fără dificultate.
foto: Ică Giurgiu



4670 Peștera 1 din Țigănești.
foto: Ică Giurgiu, Eliza Anghel

Peștera 1
din
Țigănești



Peștera 1 din Țigănești

La nord de Vf. Scara (2426 m) se află Căldarea glaciară Țigănești, mărginită la vest de culmea cu același nume și la est de Culmea Padina Crucii. Pentru a coborî pe fundul căldării, în zona Lacului Țigănești (imaginile 4640, 4670), putem veni pe traseu turistic, fie de la refugiul Mălăiești, fie de pe Vf. Scara. Alegând a doua variantă, trecem printr-o zonă cu abriuri în conglomerat și cu turnuri de conglomerat. La Lacul Țigănești se mai poate ajunge din Vf. Scara, coborând prin Hornurile Țigănești (imaginea 4660); sau din Valea Mălăiești, trecând peste Padina Crucii.

Pe vreme senină, din zona lacului, direct spre sud, în căldarea de la obârșia văii, pe stânga geografic, apare evidentă o gură de mari dimensiuni (6 metri, pe 3 metri înălțime). Peștera 1 din Țigănești este formată în conglomerat. Se află la 2275 metri altitudine.

Dezvoltare 26,5 metri, denivelare +5 metri.

Descoperită la 26 iulie 1983, de Ică Giurgiu; cartată pe 11 septembrie 1983, de Ică Giurgiu și Eliza Anghel.

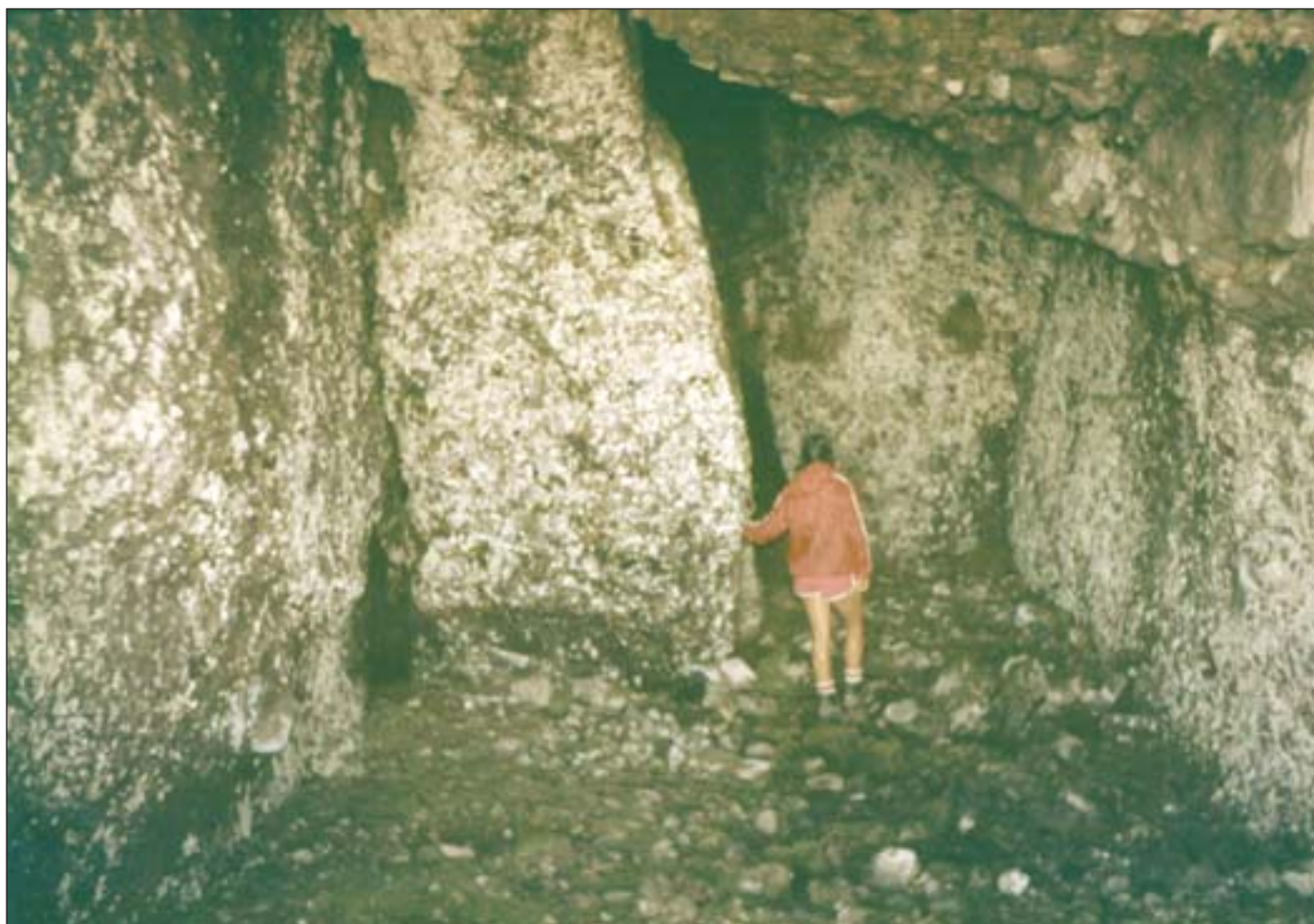
Dincolo de intrarea generoasă, urmează o sală spațioasă; de aici se desprinde, către dreapta, o galerie ascendentă ce își reduce treptat secțiunea și comunică impenetrabil la celălalt capăt al ei cu sala de la intrare. Pe podeaua sălii de la intrare, spre stânga, începutul de galerie remarcat la data descoperirii a fost lărgit prin decolmatare, pe 9 septembrie 1989, de Ică Giurgiu și Mircea Vlădulescu. S-au mai adăugat astfel 3,5 metri la dezvoltare. Șansele de continuare nu sunt aici epuizate; tavanul coboară, aluviunile sunt mari, trebuie coborât nivelul podelei, chiar de la desprinderea din sala de intrare.

Se poate bivuaca în colțul din dreapta al sălii de intrare. Cavitata servește de adăpost pentru caprele negre.

4690 Peștera 1 din Țigănești.

foto: Ică Giurgiu, Eliza Anghel





4700 Peștera 1 din Țigănești. Sala de la intrare: în dreapta galeria care duce la cota +5; în stânga, jos, galeria decolmatată.
foto: Ică Giurgiu, Eliza Anghel

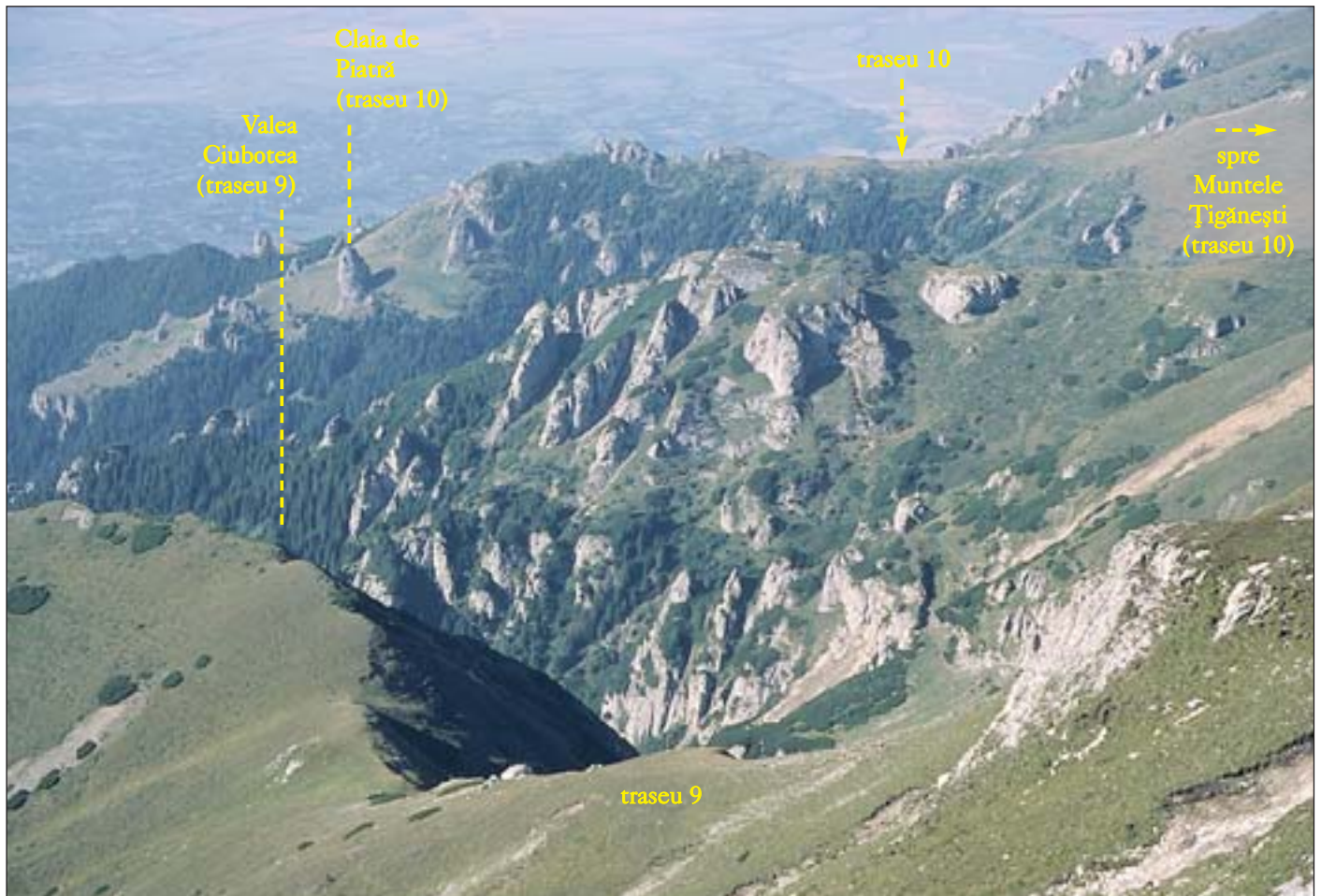
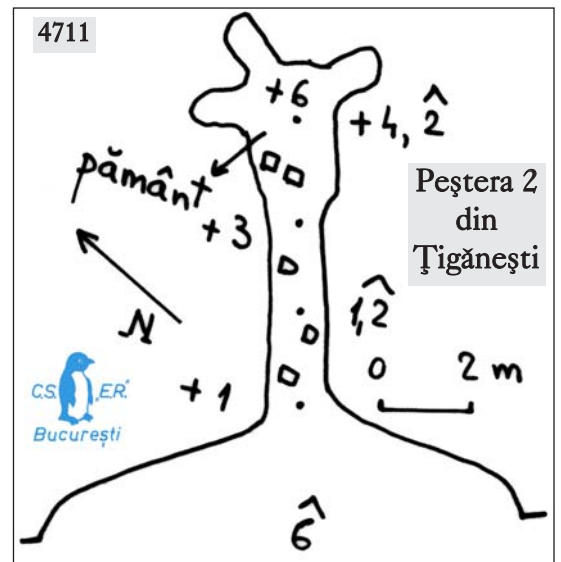


4710 Peștera 2 din Țigănești.
foto: Ică Giurgiu, Eliza Anghel

Peștera 2 din Țigănești

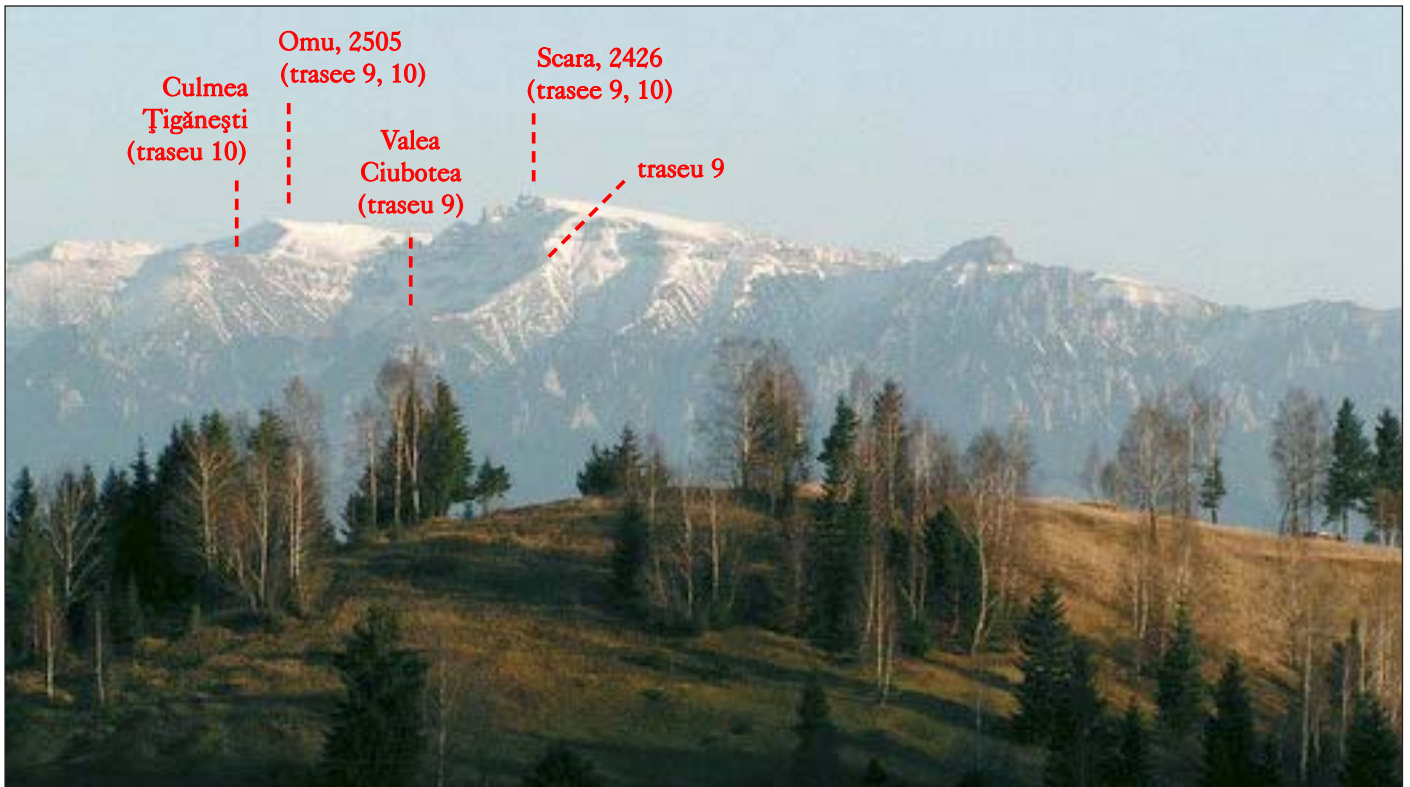
Este situată la mică distanță față de Peștera 1 din Țigănești, vizavi de intrarea ei, spre est, tot la 2275 m altitudine, în versantul drept geografic al vâlcnelului foarte abrupt care se duce dintre cele două peșteri spre sud, către înălțimile culmii care separă Căldarea Țigănești de Valea Gaura.

Descoperită și cartată la 11 septembrie 1983, de Ică Giurgiu și Eliza Anghel. Formată în conglomerat. 14 m dezvoltare, +6 m denivelare.



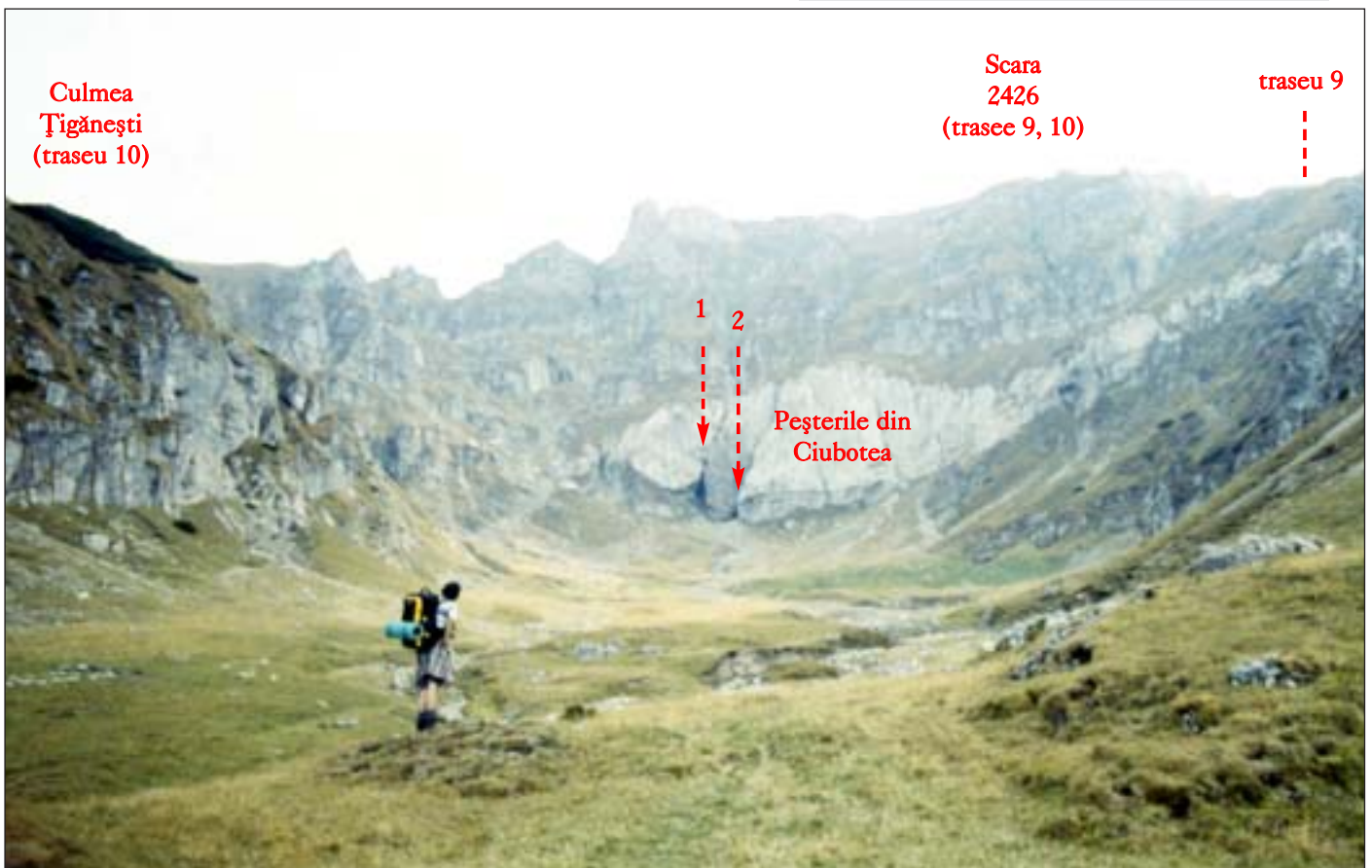
4740 Coborâre de pe Muntele Scara (2426 m), spre Bran, pe traseele 9 și 10, ambele spectaculoase.

foto: Ică Giurgiu



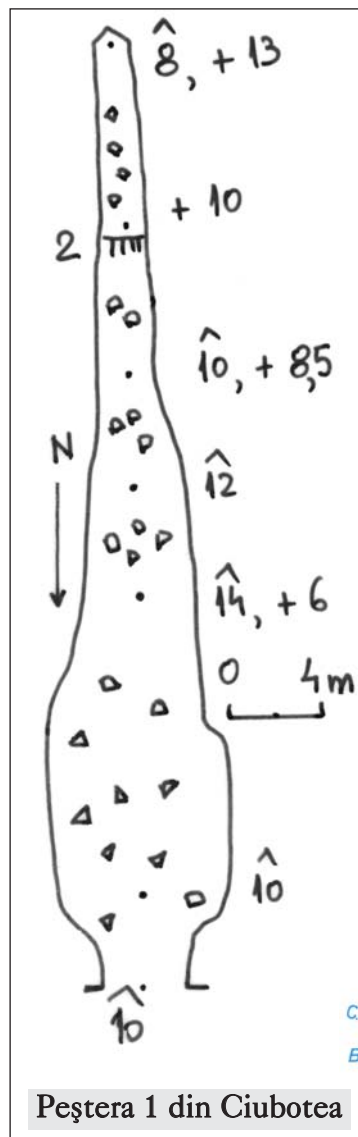
4745 Luna noiembrie, vedere dinspre Culoarul Rucăr-Bran.
foto: Lucian Cazac

4750 Valea superioară Ciubotea (pe traseul 9).
foto: Ică Giurgiu

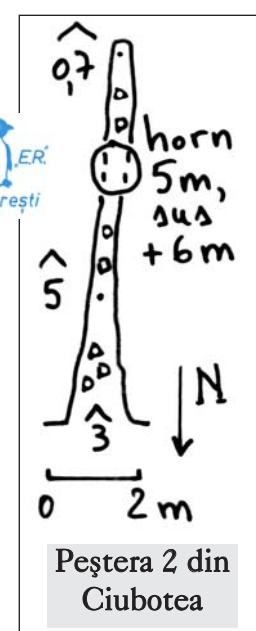




4755 Peștera 1 din Valea Ciubotea.
foto: Ică Giurgiu, Raluca Mocanu



Peștera 1 din Ciubotea



Peștera 2 din Ciubotea

Peșterile 1 și 2 din Ciubotea

Drum de acces. De la Vf. Scara, pe traseul turistic ce coboară în Valea Ciubotea, mergând spre Poarta Bran (cartier al localității Bran).

Când ajungem în căldarea superioară a Ciubotei, traseul face o curbă de 90 grade spre stânga, continuând să piardă ușor din altitudine. Din acest punct ne orientăm spre dreapta, către pereții de la obârșia văii. O deschidere spațioasă, înaltă de 10 metri, ne atrage atenția; este intrarea în Peștera 1 din Ciubotea, situată la 2100 metri altitudine.

În drum spre această intrare mai trecem pe lângă o deschidere de cavitate (3 metri înălțime, 1,5 metri lățime), aflată tot la 2100 metri altitudine, în același perete cu Peștera 1, puțin mai la stânga geografic: Peștera 2 din Ciubotea.

Descoperite și cartate de Ică Giurgiu, în septembrie 2000, într-o tură la care au luat parte Raluca Mocanu și Marius Peculea.

Peștera 1 are 43 metri dezvoltare și +13 metri denivelare. Lățimea podelei ajunge la maximum 8 metri, înălțimea tavanului urcă până la 14 metri. Pe talpa galeriei, în pantă mare, este mult material rezultat din dezagregarea rocii.

Peștera 2 din Ciubotea are 14 metri lungime și +6 metri denivelare. Ambele peșteri sunt dezvoltate în conglomerat.



4770, 4780 Pe traseul 10, care coboară de pe Muntele Țigănești spre Bran: Portița Clincii, sus (aproape de Claia de Piatră, vezi imaginea 4740); forme din conglomerat, pe potecă, aval de Portița Clincii.

foto: Ică Giurgiu





4790 Abruptul vestic al Muntelui Velicanu (prin apropierea căruia trece traseul 10, Scara - Țigănești - Bran), spre Valea Păniceru.

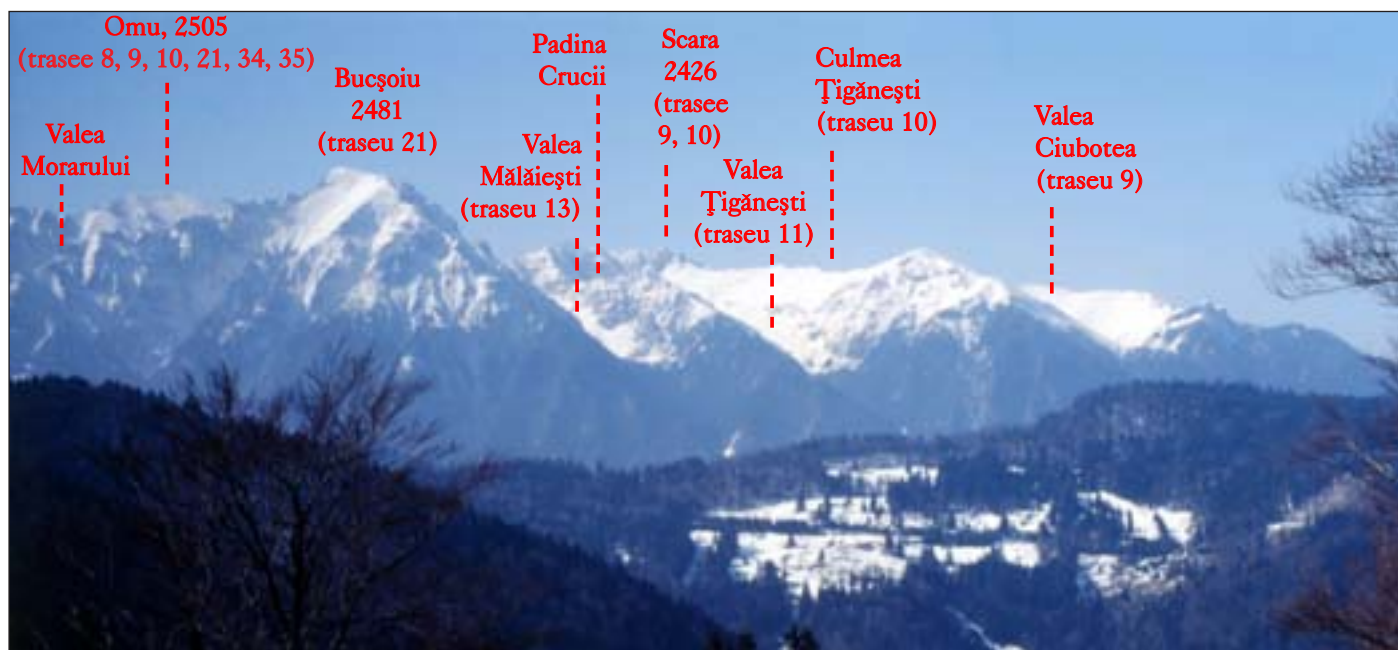
foto: Radu V. Cotta (București)

4800 Scoruş de munte (*Sorbus aucuparia*).

foto: Ică Giurgiu

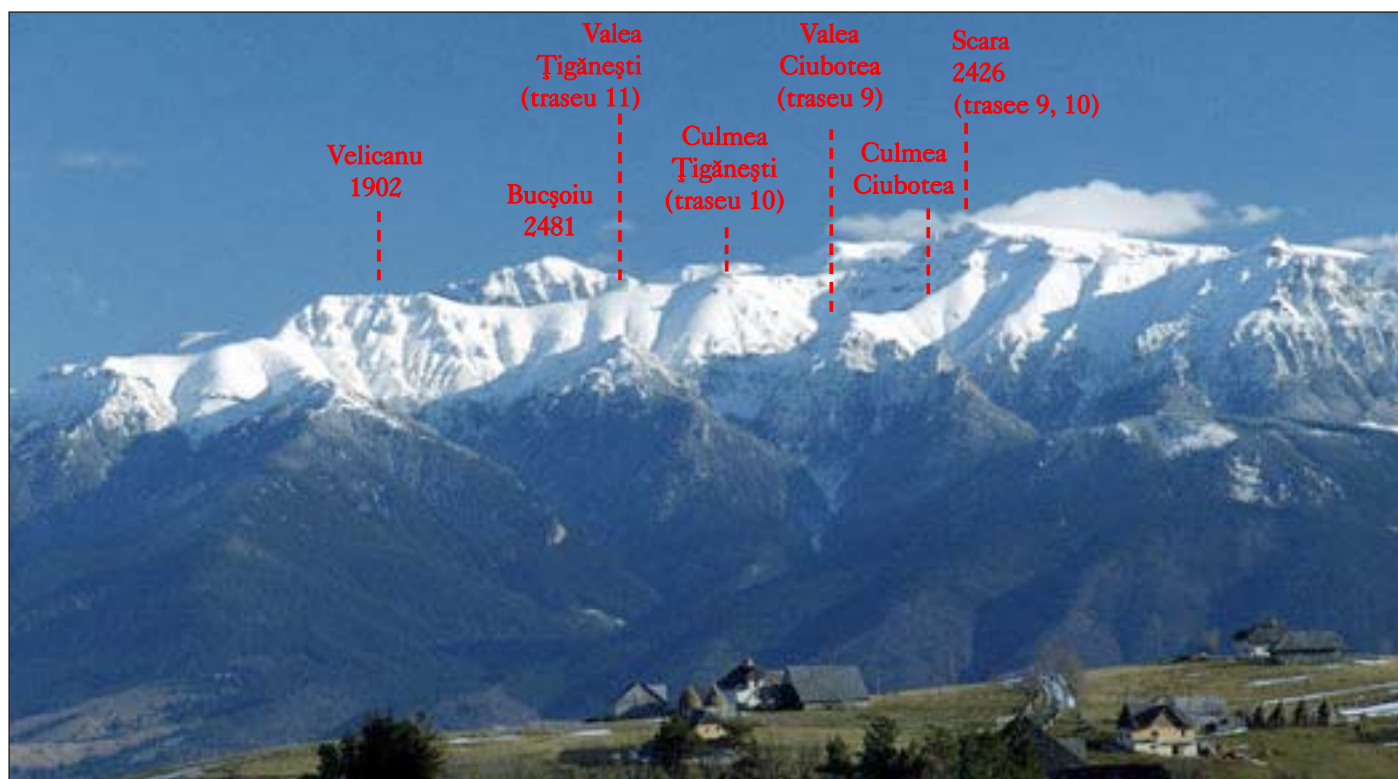
Arbore melifer (flori albe, cu nectar folosit de albine la pregătirea mierii) din familia rozaceelor, înalt de până la 10 metri, cu frunze compuse. Fructe sferice, de culoare roșu aprins, de circa 5 mm diametru, astringente (contractă țesuturile organismului); se pare că fructele sunt apreciate de păsările migratoare, înaintea călătoriei lor de dinaintea iernii.





4810 Văile nordice ale Bucegilor, văzute de la cabana Trei Brazi.

foto: Ică Giurgiu



4820 Vedere spre Bucegiul nordic, din satul Peștera, Culoarul Rucăr-Bran.

foto: George Cristescu



4820 Clopoței de stâncă; floare de până la 1,5 centimetri lungime.
foto: Ică Giurgiu

4820 Pe drumul dintre Predeal și Râșnov, urșii ies din când în când să cerșească mâncare de la trecători.
foto: Viorel Bortea



Potecile lui Deubel

Doru Călin Ciobanu
(Brașov)

Friedrich Deubel (1845-1933) s-a născut pe 13 ianuarie, în Brașov. Din cauza lipsurilor materiale este nevoit să părăsească de timpuriu băncile școlii și devine ucenic, la un măcelar. În 1868 pleacă în Germania, la Gotha, pentru a învăța meseria de mezelar. Se întoarce la Brașov peste doi ani și lucrează mai întâi ca măcelar.

După câțiva ani se îmbolnăvește de stomac iar medicul îi recomandă să facă multă mișcare în aer liber. Urmează sfatul și devine, în scurt timp, cel mai bun cunoscător al munților din Țara Bârsei.

Avea mereu ochii deschiși la frumusețile naturii și a colecționat tot ce i s-a părut mai interesant: gândaci, fluturi, scoici, melci, plante, pietre etc. Căuta îndeosebi coleoptere, pe care le-a strâns într-o colecție deosebită, ce a fost expusă și peste hotare, iar numele lui Deubel a început să fie cunoscut în cercurile științifice ale epocii. În anul 1876 a fost vizitat de baronul Max von Hopffgarten și de Josef Kaufmann care l-au stimulat să facă o colecție științifică și, prin excursii comune, l-au familiarizat cu metodele de colectare.

Mai târziu, Deubel a intrat în legătură cu Ludwig Ganglbauer, directorul Muzeului Imperial de Istorie Naturală din Viena, cu care a purtat o intensă corespondență, timp de 21 de ani, până la decesul lui Ganglbauer (1912).

A făcut nenumărate excursii în munții din Țara Bârsei sau mai departe, uneori chiar pentru mai multe săptămâni, în Munții Buzăului, Hășmaș, Rodnei, Retezat, Parâng sau Făgărașului.

În cele cinci decenii în care a fost colecționar, plin de perseverență și rigoare științifică, activitatea i-a fost încununată de succes. Nu mai puțin de 41 de specii (31 coleoptere, 4 miriapode, 3 melci, 2 viespi și 1 fluture) poartă numele lui Deubel. Rezultatul activității de colecționar este publicat în lucrarea Über die Zoogeographie der Karpathen, unter besonderer Berücksichtigung der Coleopteren (Despre zoogeografia Carpaților, cu luarea în considerație în mod particular a coleopterelor), de K. Holdhaus și Fr. Deubel (Abhandlungen d. k. zool. botanischen Gesellschaft in

Wien, vol. VI, 1910, broșura 1, pag. 126). Chiar și astăzi, la aproape 100 de ani de la publicare, este o referință bibliografică de bază pentru cei care studiază coleopterele din Carpați.

Colecția de insecte a lui Deubel se află expusă în marile muzee din Europa (Viena, Budapesta, Frankfurt pe Main). Partea cea mai mare și mai valoroasă a colecției se păstrează la Facultatea de Silvicultură a Universității din Brașov.

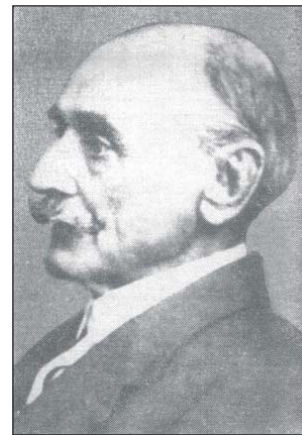
Alte lucrări publicate de Deubel: Die Entwicklung des Drilus concolor (Dezvoltarea speciei *Drilus concolor*) (Verhandlungen und Mitteilungen d. Siebenb. Vereines f. Naturw., vol. LXIII, 1913, broșura 1 și 4-6); Ein neuer Fundort der Saga serata (Un nou areal pentru *Saga serata*) (Rovartani Lapok, vol. XXV, 1918); Zusammenstellung der Käferfauna Siebenbürgens (Alcătuirea faunei de coleoptere a Transilvaniei) (Jahrbuch des Burzenländer sächsischen Museums, 1924); Ergänzungen und Berichtigungen zu Dr. Karl Petri Siebenbürgens Käferfauna (Completări și corectări la lucrarea *Coleopterele Transilvaniei*, de Dr. Karl Petri) (Jahrbuch des Burzenländer sächsischen Museums, 1925, pag. 67).

În anul 1880, când s-a înființat Societatea Carpatină Ardeleană (SKV), Friedrich Deubel a fost unul dintre fondatori. În 1883, sub conducerea lui Deubel, se refac marcajele din Masivul Postăvaru. Un an mai târziu el sapă scări în stânca de pe Vf. Omu, pentru a ușura accesul pe cel mai înalt punct din Munții Bucegi.

Își înființează propria firmă, în 1885, devenind fabricant de mezeluri. În scurt timp produsele lui devin cele mai căutate de pe piață.

În 1886 este ales în comitetul de conducere a Societății Carpatine Ardelene. În luna august, Deubel, împreună cu Eduard Copony, din Brașov și Kurt Boeck, din Kassel, fac prima ascensiune a Peretelui Vestic din Piatra Craiului și realizează marcarea parțială a traseului. Probabil în același an Deubel deschide un nou traseu de acces la Vf. Omu, pe fața nordică a Bucșoiului.

În august 1887 finalizează marcarea traseului din Peretele Vestic al Pietrei Craiului și marchează poteca de pe Bucșoiu. Ca o recunoaștere a activității



lui, aceste două trasee poartă fiecare numele Drumul lui Deubel. Un an mai târziu realizează marcarea drumului din Valea Mălăiești.

În anul 1908 înființează, împreună cu câțiva entuziaști, Societatea Colecționarilor Brașoveni.

Pentru meritele dobândite de-a lungul anilor în dezvoltarea turismului în Carpați și explorarea zonei montane, Deubel a fost ales membru de onoare al Societății Carpatine Ardelene, în anul 1922.

Datorită activității perseverente în domeniul științelor naturii, Deubel a fost membru corespondent și membru în comitetul de conducere a Societății Ardelene pentru Științele Naturii, din Sibiu.

Deubel era și iscusit vânător, unul din mistreții doborâți de el, în anul 1923, la Zizin, lângă Brașov, fiind al patrulea trofeu la nivel național.

Ca sfātuitor și camarad, Deubel era politicos, prietenos, serviabil și loial, fiind iubit și stimat. Era o plăcere să fii în preajma lui. A fost mereu dezinteresat, devotat și modest.

S-a stins din viață în Brașov, la 9 ianuarie 1933, după o scurtă dar grea suferință. Este înmormântat în cimitirul evanghelic al Bisericii Negre, str. Lungă, nr. 2.

Bibliografie 1. Kronstädter Zeitung, 13.01.1933; 2. Barth, Hans; Von Honterus zu Oberth, Ed. Kriterion, București, 1980; 3. Jahrbuch des Burzenländer Sächsischen Museums, 1925; 4. Jahrbuch des Siebenbürgischen Karpathen-Vereins, 1884; 5. Jahrbuch des Siebenbürgischen Karpathen-Vereins, 1885; 6. Jahrbuch des Siebenbürgischen Karpathen-Vereins, 1888; 7. *** Der Siebenbürgische Karpatenverein 1880-1945, Ed. Wort und Welt, Thaur/Innsbruck, 1990; 8. Kronstädter Zeitung, 11.01.1933

